

TÁC PHẨM
ĐOẠT
GIẢI THƯỞNG
★
VÂN ĐÔNG
SÁNG TÁC
CHO THIẾU NHI
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

KIM ĐỒNG

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

ĐỢI MẶT TRỜI

PHẠM NGỌC TIỀN

ĐỢI MẶT TRỜI

Tác giả: **PHẠM NGỌC TIẾN**

Thể loại: Tiểu thuyết thiếu nhi

Nhà Xuất Bản Kim Đồng, 1994

1 - QUÁN MẶT TRỜI

Duy nhất chỉ có các thành viên của nhóm bán báo “Xa Quê” được phép vào hành nghề trong quán Mặt Trời. Ngoại lệ này bọn trẻ trong cuộc cũng không tài nào hiểu nổi. Thì kệ xác, hơi đâu mà thắc mắc cho mệt, miễn kiếm được tiền là xong. Cũng không phải đứa nào trong nhóm đầu được vào. Tiếng là bán báo rong nhưng chúng nó đã được khoan vùng cả rồi. “Chiến đấu” ở Mặt Trời gồm có Nghĩa choắt, Ngọc phê, Hùng sứt. Thịnh thoảng có thêm cái Hiên sần. Toàn những đứa có “thành tích” nổi bật. Chuyện ấy nói sau.

Quán Mặt Trời là cái đình gì mà ghê gớm đến vậy? Chưa chắc nó đã được sang trọng, bề thế bằng mấy nhà đặc sản khác. Ừ, thì nó có địa thế thuận lợi thật. Mặt tiền rộng rãi ở phố chính, trung tâm thành phố. Thêm nữa là phòng ốc lịch sự trang hoàng đẹp đẽ, ở tầng thượng gác tư có hẳn phòng khiêu vũ nhạc xập xình, xập xoè suốt tối. Ai chứ bọn thằng Nghĩa còn lâu mới mất tròn, mất dẹt trước Mặt Trời. Cái thành phố này, hang cùng ngõ hẻm, đường ngang lối tắt chúng nó không lạ. Mấy chục cái nhà hàng, khách sạn, nơi nào nó lại chả đã đặt chân đến rồi. Tóm lại Mặt Trời cũng chỉ là một quán ăn bình thường. Vậy đấy nhưng đố bọn “Xa Mẹ”, bọn “Cố Hương” dám bước chân qua cửa. Thử xem, lại chả bị anh Toàn seọ bẻ giò làm “tắm xỉa răng” ngay tắp lự. Không nói sai, chính thằng Hùng sứt, ngày còn chưa về “Xa Quê” đã bị anh Toàn “làm thật”. Cái răng cửa to như hạt ngô Trung Quốc bị sứt hẳn một nửa là dấu tích của trận “làm thật” ngày xưa. Anh Toàn seọ người nhỏ nhưng võ nghệ cao cường lắm. Bọn ăn chằng, uống quýt, quậy phá ở đâu không biết, đến Mặt Trời là im thít không dám ho he. Gọi Toàn seọ vì trên gò má phải của anh đeo một cái seọ dài thượt, lua nhua nom như con rết cuộn đang bò, hãi lắm. Vào được Mặt Trời, việc kiếm ăn cũng không phải dễ. Bán được tờ báo cũng trầy vẩy. Nhưng thỉnh thoảng chúng nó vớ được khoản khác bù vào. Bấm bằng mấy việc bán báo. Chuyện ấy cũng nói sau. Bởi vậy dù không hiểu tại sao nhưng bọn thằng Nghĩa vẫn vô cùng biết ơn bác Hoát. Chính ông chủ từ thiện của nhóm bán báo “Xa Quê” cất cử chúng nó được vào Mặt Trời.

Gọi Nghĩa choắt vì nó nhỏ người. Đã mười ba nhưng nó còi cọc chỉ nhỉnh hơn đứa bé lên mười chút ít. Duy có khuôn mặt là đúng tuổi. Thậm chí già hơn. Dân choai trong làng bụi gọi “Choắt mặt già”, hoặc “Già đau già đốn”. Từ ngày về “Xa Quê” Nghĩa choắt mới thoát tên “Mặt già”. Từ “Xa Quê” đến Mặt Trời rất gần. Chỉ vài lượt khua chân là đến. Mới tám giờ sáng, khách nhậu vẫn vắng nên Nghĩa choắt còn cà rà ngoài cửa. Giờ này đi nhậu, đích thị là mấy cha đánh bạc đêm vừa giải tán. Kẻ thắng đến ăn mừng. Kẻ thua thì giải đen để mong vận đỏ vào canh tới. Đám khách này, một tờ báo ngày cũng chẳng hòng họ mua. Một tốp bọn “Cố Hương” đang quây tròn sát phạt nhau bằng bài “tá lả” bên kia đường. Bọn ấy là nhốn nháo nhất trong làng “báo”. Chúng nó mỗi đứa đều có dấu riêng, chuyên đóng giá rỏm vào sách, tạp chí để lừa thiên hạ. Định vù sang tán gẫu một lát song Nghĩa choắt sức nhớ đến lời dặn của bác Hoát ban sáng. Phải rồi, bác Hoát dặn nó đưa bộ “tờ điên” dày cộp được bó cẩn thận cho một ông khách nào đấy. Anh Toàn sẹo sẽ chỉ chỗ. Chắc bộ sách quý lắm nên bác Hoát mới tin tưởng giao cho nó. Thằng Nghĩa là đứa lanh lợi nhất bọn và cũng được tín nhiệm nhất trong hai chục đứa “Xa Quê”. Bác Hoát cũng dặn nó phải cẩn thận không được rời tay kéo bọn trộm thuồng mất thì nguy. Ban sáng nghe lời dặn này, Nghĩa ta đã cười ru ối. Thì chính nó từng có “thâm niên” trong “nghề” nắn túi mà ly. Tuy bây giờ giải nghệ song đồ đứa nào dám vờn mặt Nghĩa choắt. Còn lâu mới học được đại ca món nghề thâm hậu.

Nghĩa choắt ôm khư khư chõng báo và bộ “tờ điên” đã để trong túi vải khoác chéo qua người, ng ối ngay sát cửa ra vào. Nó ngáp li ền mấy cái. Giá bây giờ được ngủ một cái thì tuyệt cú mèo. Đêm hôm qua nó trần trọc không ngủ được. Cũng tại đầu giấc, nó mơ được gặp mẹ. Mẹ nó diện lấm, đánh hấn ô tô đến đón nó. Nó giương to mắt nhìn thật kỹ. Ngày trước lúc mẹ nó bỏ nhà ra đi kiếm ăn, nó mới chỉ bảy tuổi. Tuổi ấy đầu óc vẫn ào ào. Bởi vậy nó chỉ chấp chờn nhớ không được kỹ lắm mặt mẹ. Đâu như một khuôn mặt gầy guộc rất rãnh ngang nhăn nhúm thì phải. Vậy mà bây giờ người đàn bà sang trọng nhường kia lại gọi nó là con. Đúng rồi.

– Cún con của mẹ, lại đây nào!

Một bàn tay trắng hồng múp míp đưa lên vẫy vẫy. Còn tay kia luồn vào xách tay lôi ra một nắm tiền. Ôi, nầy đom đóm vì tiền, nhiều lắm toàn giấy bạc lớn. Nó nghệt thờ. Nước bọt ở đâu tứa ra nhiều thế, sùi cả bọt bóng, phui ra mép. Nó nuốt đánh ực một cái.

– Nào cún con của mẹ lại đây!

Nó ngẩn ngừ giây lát rồi lần lữa tiến từng bước một. Cảnh giác vẫn hơn, đi đâu mà vội. Nhớ người kia lừa nó thì sao. Bỗng nó thấy người đàn bà sang trọng thoát cái biến đổi khuôn mặt. Đúng rồi, đúng là mẹ nó rồi. Khuôn mặt gầy guộc kẻ rãnh nhăn nhúm. Nó oà lên chạy vội. Nhưng sao thế này, nó tiến sát giờ cả hai tay mà không tài nào chạm được vào mẹ. Cái ô tô trắng trôi chần chạp lùi theo cả mẹ nó. Chân nó cuồn lên khi cái ô tô xa dần. Trước mặt nó chỉ còn những tờ bạc vương vãi. Nó cúi xuống nhặt một tờ. Chợt có tiếng kêu rất to: “Ăn cắp! Bắt lấy thằng ăn cắp!”. Hốt quá, nó vút vội tờ bạc, bỏ chạy. Càng chạy chân càng riu lại. Một đám người có cả công an rầm rập đuổi theo. Nó sợ quá, thế là xong phim rồi. Có người ngáng chân. Nó vấp ngã đánh oạch. Nó thét lên hãi hùng: “Mẹ ơi”.

– Kìa, Nghĩa choắt, có gì mà hú hét ghê thế?

Thằng Nghĩa mở mắt thấy nửa cái răng gãy của Hùng sứt nhọn ở giường bên. Thì ra nằm mơ. Kinh quá! Mồ hôi tuôn ra ướt đầm áo. Ngực chình chịch như bị chèn đá. Hoá ra cái chân bự của Ngọc phệ chẹn qua cổ nó từ bao giờ. Đúng là thằng mập Trư Bát Giới. Ngủ chung giường với nó quả là một tai hoạ. Nghĩa choắt không tài nào ngủ được nữa. Không phải vì sợ mà vì một lẽ khác. Nó thèm mẹ!

Nghĩa choắt lại ngáp dài. Nó táp vào góc hè. Không thể cưỡng lại được nữa, gà gật một chút vậy. Không biết nó ngủ được bao lâu. Một chiếc giầy đen bóng lộn gại gại vào đầu gối nó:

– Ê, nhóc! Dậy, dậy!

Thằng Nghĩa choàng tỉnh. Nó sực nhớ đến bộ “tử điên”. Hú vía, vẫn còn. Mắt nó đỏ kè vì dờn ngủ, nhìn xiên lên. Một gã thanh niên mặt tum húp:

– Ê, đưa tờ Hà Nội đây để tao so xố số!

Mới sáng ngày ra chưa kịp mở hàng đã gặp cháo ám. Nghĩa choắt đứng lên định lủi. “Bích” cú đá trúng ngay hông nó. Thằng Nghĩa ngã sấp. Chồng báo toé ra. Tai nó ù như xay lúa vẫn thấy chan chát tràng chửi:

– Mẹ thằng nhõ con. Láo thật!

Đúng lúc ấy anh Toàn seọ từ cửa phóng ra. Chỉ thấy “uỵch” một cái gã kia đã đổ k ềnh như chuối cây bị chém gốc.

– Nhìn kỹ mặt tao nhé! Cút!

Gã kia ngậm tằm lủi ngay. Nghĩa choắt l ồm c ồm bò dậy. Ê ằm một bên hông. Anh Toàn seọ giúp nó nhặt báo rơi.

– Oắt con, vào mà làm việc đi! Chưa sáng đã ngủ.

Mắt anh xoáy vào cái túi vải dày cộm, nói rất kh ẽ:

– Mang vào phòng số 8, nhớ chưa, nhanh lên.

Phòng số 8 ở gác 2. Đó là phòng ăn đôi nhỏ xíu. Toen hoẻn có mấy mét vuông kê đủ mỗi bộ bàn ăn. Thằng Nghĩa đã nhắm mắt. Nó biết đám khách vào các buồng ấy, ăn chỉ là một nh ẽ, còn thì họ cọt nhả nhau là chính. Người lớn mà lỵ, có nhi ều trò riêng lắm. Nó cẩn thận gõ cửa.

– Vào! – Giọng đàn ông rất hách.

Nghĩa choắt rụt rè bước vào:

– Ông ơi, mua cho cháu tờ báo.

– Được!

Nghĩa choắt đảo mắt. Người đàn ông ng ỡ có một mình. Trên bàn ê h ề thức ăn. Ng ỡ ở phòng đôi lại chỉ có một mình, lạ nhỉ? Người đàn ông giật giọng:

– Đưa tất cả các loại báo đây. Có từ điển tiếng B ồ không?

Đúng r ồi. Đúng là người bác Hoát dặn đưa đây r ồi. Nó móc bộ “từ điển” ra từ chiếc túi vải bạt, kính cẩn đưa cho người đàn ông lạ. Người kia dứt rất nhanh vào chiếc cặp da căng ph ồng. Thế là xong, thoát được của nợ phải kè kè giữ suốt sáng. Người đàn ông rút mỗi loại báo một tờ thật. Đoạn ông ta móc ví lấy tờ bạc hai chục ngàn bung rất nghệ. Tờ bạc xoẹt thẳng vào tay Nghĩ choắt. Ô, sao tờ giấy mỏng mảnh vậy mà cũng đau ra phết. Nghĩ choắt đang lằm nhăm tính ti ền để trả lại thì người đàn ông khoát tay:

– Thôi, ra!

L ần này giọng ông ta còn oai vệ bằng mấy. Thằng Nghĩ nhét tờ bạc mới toanh vào đáy túi. Mới sáng ngày đã trúng thế này. Hay ra phết. Nghĩ choắt quên đi cú đá xúi quẩy ban nãy. Nó nhảy tưng tưng hai bậc cầu thang một. Nghĩ choắt phóc lên tầng ba. Trên ấy bố trí những phòng ăn nhỉnh hơn, có thể chứa chục người ăn cùng lúc. Khách ăn ng ồi xen kẽ với nhân viên phục vụ. Chối tử lắm. Giữa ban ngày ban mặt, họ chẳng biết ngượng cái quái gì. Những cảnh này, giờ với Nghĩ đã quá nhàm. Nó chen vào giữa các cặp. Đoạn này thì nó lồi đời r ồi. Nghiệp bán báo cũng có những mảnh riêng. Khách vừa mới ng ồi vào bàn thì đừng có ngu ngốc sà vào. Gặp phải khách ma cà chớn, ăn bạt tai là lẽ thường. Cũng phải tinh mắt phân loại kỹ các loại khách. Tốt nhất là sán vào mấy ông mập bụng phệ đi theo đàn, đến ăn bằng ô tô biển xanh. Toàn quan cả đấy. Đám ấy xộp hạng nhất. Họ tiêu ti ền như rác và cho ti ền cũng không ghê tay. Có l ần thằng Nghĩ bị buộc phải uống cạn một lon bia nguyên r ồi hát trọn bài “bán báo ca” của tụi nó. Bài hát thằng Hùng sứt tự bịa lời trên nền nhạc Tèn ten gì đấy. Chỉ có thế mà được ông “bụng trống” thưởng hẳn tờ bạc năm chục cái cạnh. Những dịp may thế, tất nhiên không phải là nhi ều. Thường thì kiếm ăn dễ nhất, đầu đặn nhất là xông vào đám say xỉn. Người say, đa số tốt bụng và hào phóng. Họ chả tiếc gì đâu. Đ ồ ăn, thức uống dù không nốc được nữa, họ vẫn gọi ra tìn tìn. Lại còn giành nhau trả ti ền loạn xạ. Đấy phải tốp được đúng vào lúc ấy. Bét nhất cũng thấy được vài bốn tờ, cũ mới không thành vấn đề. Và giá cả nữa, cứ gọi là vô tư. Đã có l ần Ngọc phệ, cặp quạng thế nào được một ông say khóc tỉ tỉ mua cả ôm báo còn hôn nó chùn chụt nữa.

Ông này chắc ngày xưa cũng cùng cảnh ngộ với chúng nó thì phải. Có cùng cảnh ngộ mới thương đến hạng người bết đem đến mức thế.

Thằng Nghĩa len lỏi vào giữa các bàn nhậu. Nó đã giấu đi vẻ mặt tươi rói ban nãy. Thì, tươi tĩnh có mà ăn cám. Bán báo chỉ cách ăn xin gang tấc chứ mấy. Nó ê a cất cái giọng rề rề nẫu hết cả lòng ruột.

– Báo đề....Tin mới nhất. Mỹ bỏ cấm vận. Hai tỷ đô la đang trên tàu cập cảng Sài Gòn.

Có vài người tùm tùm. Một gã trung niên đeo kính đen to bự, beo vào tai nó.

– Nào, đưa ngay tờ báo hai tỷ đây, lỗi con.

Chân thằng Nghĩa dợn bước. Vớ phải ông tướng này, hết hơi r ồi.

– Đâu, định lủi hả? Đưa đây!

Nó cười cười, định trù vào khoảng khuếch khoác vừa r ồi. May, gã kia cũng cười phô hàm răng đều tăm tắp trắng như ngô non. Răng đàn ông mà đẹp thế. Nó tán tỉnh.

– Chú mua cho cháu một tờ.

– Khá lắm, Nghĩa choắt!

Gã đàn ông lại beo vào tai nó. Lần này đau thật sự. Chết cha. Mặt gã sao quen đến vậy. Thôi đúng r ồi. Đúng là tay thầy giáo dạy nó ở trường giáo dục trẻ em hư. Tay này hắc lăm. ở trường đã mấy lần ông thầy tên Tường này phạt nó ra bã. Nhưng sao ông ấy là công an lại vào chốn này nhỉ? Tốt nhất là ù té quy ền. Thằng Nghĩa văng mạnh tay. Nó được thả ra chứ không phải trốn chạy gì nhưng gặp voi cứ phải tránh đã. Nó lách thật nhanh qua dãy bàn. Vì vội vã không may nó vấp phải cái chân to bự của một người chắc đã uống tới t ăm, đang dậm dậm theo nhạc n ền của nhà hàng. Suýt nữa thì ngã vật nếu không nhanh tay vịn được vào cặp chân trần trắng muốt. Hoảng hốt, nó ngẩng mặt định xin lỗi. M ồm thằng Nghĩa há hốc, nếu

không nó đã thốt thành lời. Chị Lan. Đúng là chị Lan của nó. Chị đang ôm một gã đàn ông béo xệ. Nó quên cả nhật báo, lấp bắp:

– Chị...

Mặt người đàn bà đánh lại. Ờ, chẳng nhẽ chị Lan quên được nó. Thằng Nghĩa choắt bé bỏng của chị. Suốt ba tháng nay từ ngày ra trại, nó đã rờn rã tìm chị mà vẫn bật tăm hơi. Tai nó như có sấm nổ khi từ miệng chị tuôn rãnh rãnh:

– Đi ngay, thằng chíp hôi!

Gã béo, tay tiếc đang mơn man, chit choàng tỉnh. Giọng gã rin rít vì cô hang vướng mỡ như tiếng khỉ khếch:

– Cút!

Nghĩa choắt thấy người chao đi. Nền nhà xoay nghiêng. Mặt nó tái mét. Mồ hôi rịn ra ở chóp mũi. Trời, chị Lan đuổi nó. Đầu nó như bị đông sệt lại. Sao lại thế nhỉ? Nó không hiểu gì cả. Năm đấm của gã béo gí sát mặt, thằng Nghĩa mới bừng tỉnh. Nó phóng chân, chạy một mạch ra khỏi quán Mặt Trời! Mặt Nghĩa choắt ướt đẫm. Nó khóc.

2 - CHỊ LAN

Cứ lang thang trên đường, Nghĩa choắt thất thểu về đến nhà lúc nào không hay. Mới quá trưa được một lát. Bụng réo òng ọc nhưng nó không thấy đói. Càng không muốn ăn. Trông thấy bộ dạng nó tươi tã như bù nhìn rơm bị thấm nước, bác Hoát đang đứng ở cửa nhà, giặt mình.

– Nghĩa choắt, sao thế?

Nó chưa kịp trả lời thì bác Hoát sấn đến. Ngày thường bác lù khù như con gấu xiếc nom hiên lành đến vậy mà bây giờ, gặp mắt bác long sòng sọc như bã thuốc lào đượm đỏ tàn lửa.

– Thôi chết rồi. Thế còn bộ “tử diễn” của tao?

– Cháu đã đưa cho ông khách bác dặn từ sáng rồi.

Lạ thế, bác Hoát cười ngay. Thấy rõ bác nuốt ngược trở vào tiếng thở dài:

– Thế mà bác cứ tưởng!

Tiếng quạt trần kêu lách cách làm thẳng Nghĩa thêm khó chịu. Mắt nó trần trần mở, nhìn vào những vòng xoáy loang loáng trên trần. Nó cụng cựa người. Xương như rời ra từng đốt. Mỗi quá. Giá có thằng Ngọc phệ hay Hùng sút bên cạnh bây giờ thì tốt biết bao. Ngọc phệ tằm quất cừ lắm. Chẳng biết học ở đâu nhưng nó nhờ kêu điệu nghệ còn bằng mấy hội mù dờm hành nghề ở phố Cửa Nam. Nước mắt Nghĩa vẫn tứa ra. Lâu lắm rồi nó mới lại bị cơn tử thân nặng đến thế. Sao chị Lan không nhận nó? Hơn thế còn đang tâm đuổi nó đi. Ôi chị Lan. Ngoài chị, em có còn ai thân thích nữa đâu. Bố chưa một lần thấy mặt. Mẹ biền biệt đi tận đâu tận đâu, đi mãi. Bà ngoại rau cháo nuôi nó. Bà mất rồi. Không nơi nương tựa, nó buộc phải lang thang, phiêu bạt. Bà ơi! Trước mắt Nghĩa choắt hiện ra hình hài co quắp của bà ngoại trên chiếc chõng tre ở cái lều bãi chợ. Bà đi không

một lời nhắn nhủ nó. Bà không kịp kể cho nó biết bí mật về gia đình. Cũng bởi nó mới chín tuổi đầu. Bà hứa sẽ kể khi nào nó lớn. Cái lều chợ này chính mẹ nó mua lại sau khi ba mẹ con bà cháu dắt díu nhau đi khỏi làng. Vì lẽ gì phải bỏ làng thì nó chưa một lần được nghe bà nói. Nó cũng không hình dung ra nổi nơi bà và mẹ nó sinh ra và sống như thế nào.

Lúc dân làng ở khu chợ gom góp tiền mua cỗ quan tài sơn đỏ, mang bà chôn ở bãi sông, Nghĩa choắt vẫn ngờ ngác không hiểu tại sao bà nó lại tự nhiên bỏ nó đi như thế. Chỉ khi đêm ập xuống, nắm đất sè sè lút vào bóng tối đặc quánh, cái đầu non nớt của thằng Nghĩa mới bừng tỉnh. Bà nó chết rồi. Giờ đây chỉ còn độc mình nó. Phải, một mình nó tự xoay xỏa để sống.

Cái chợ nghèo bãi quê chỉ nuôi nổi Nghĩa choắt được tuần lễ. Ai cũng thương nó nhưng nuôi nó thì chịu. Cũng có một bà bún xáo nhận nó về làm chân sai vặt. Nhưng chỉ được đúng hai ngày thì lão chòng say rượu, túm tóc tống nó ra ngoài. Nó cứ đường làng mà đi. Dạ dày càng réo chân nó càng bước khoẻ. Hết đường đất đến đường sỏi. Hết đường sỏi đến đường nhựa. Hết đường nhựa đến thành phố này. Và Nghĩa choắt gặp chị Lan. Chị Lan là của nó.

Thằng Nghĩa vùng dậy. Đầu vẫn o o như nhốt muối bên trong. Có đến mấy chục con đom đóm nhảy tí tách trước mặt nó. Phải gượng lắm nó mới ngẩng yên được. Khát ghê gớm. Nó vớ lấy bình nước lọc tu ồng ọc. Nó vừa chột nghĩ ra. Chắc gì chị Lan đã quên nó. Hồi chưa đi trại chị thương nó như thế cơ mà. A, hay là tại chị đi với lão béo? Nguyên cớ gì đấy nên chị buộc phải lờ đi cho yên chuyện. Có thể mà không nghĩ ra, ngu quá. Phải đi tìm chị Lan ngay. Tốt nhất tìm một góc nào đó rình chị xong việc. Bao nhiêu cái đau đầu, nhức óc bỗng nhiên chuội đi hết cả. Trước hết phải đến ngay quán Mặt Trời đã.

Thằng Nghĩa rón rén lần ra phía cầu thang. Nhà bác Hoát rộng. Tuy chỉ có hai tầng nhưng rất nhiều phòng. Tầng một bác dành gian khách làm văn phòng giao dịch. Còn mấy phòng phụ là phòng ăn và nhà bếp. Mỗi tầng bác dành một phòng để sinh hoạt riêng. Hai chục đứa “Xa Quê” đều ngủ ở tầng trên. Có giường màn cẩn thận. Chúng nó toàn dân lang thang, xưa nay tinh ngủ gần cầu, xó chợ, giờ được ở đây quá là thiên đường. Tiên, Phật

chắc cũng chỉ ở sương thế này là cùng. Bác Hoát tốt thật là tốt. Mà đến tận bây giờ, ngoài bốn mươi tuổi rồi bác vẫn chưa lấy vợ.

Phòng bác Hoát khép hờ. Có tiếng nói vọng ra. Tiếng bác Hoát gay gắt:

– Bằng giá nào cũng phải chặt đẹp cú này. Làm ăn mà mà cứ lam kham tao không chịu nổi.

Quái lạ, sao bác Hoát lại nói thứ tiếng hết của dân bụi đời làm vậy. Bác luôn nhỏ nhẹ, nói năng lịch thiệp cơ mà. Thằng Nghĩa vội tụt dép, lẹ làng như một con mèo bước thật êm xuống cầu thang. Vốn không tò mò chuyện của người nó chịu ơn, nên thằng Nghĩa định bụng tụt xuống thật nhanh. Bỗng nó khựng lại không tin ở mắt mình. Vô tình nó vừa liếc qua khe cửa thấy người đối diện với bác Hoát chính là lão béo ban sáng ngồi với chị Lan. Tại sao lão lại đến đây? Đầu Nghĩa choắt lại bắt đầu búng nhùng. Nó nép vào cầu thang, tai vểnh lên như mèo rình mồi. Thằng Nghĩa nghe trọn vẹn cuộc trao đổi. Xương sống nó lạnh cứng. Nguy rồi, phải tìm gấp chị Lan.

Ra khỏi nhà nó ù chạy như bị ma đuổi. Nó không biết được rằng người đàn ông có hàm răng đẹp từng là thầy giáo của nó bám ngay sau lưng.

Nghĩa choắt đến được Mặt Trời thì đã tà tà chiều. Nóng nực, khách đến nhậu đông sệt. Toát mồ hôi, nó sục hết mọi ngõ ngách vẫn chẳng thấy tăm hơi chị Lan. Bọn “Xa Quê” cũng biến đâu hết cả. Chẳng biết Ngọc phệ rúc ở xó nào. Hay là no mồi, cu cậu lại chả tìm nơi tí tởn rồi. Dám lắm. Ngọc phệ về “Xa Quê” cùng với Nghĩa choắt nhưng máu lang thang bất cần đời của nó vẫn còn đông đặc. Nó đã bị tổ “Xa Mẹ” tẩy chay vì máu me cò bạc. Về đây vẫn chứng nào tật đấy. Động có tí tiền là tấp tễnh chơi trò “chia lại thu nhập” với bọn “Cố Hương”. Mấy bận đã đánh nhau bươi đầu, mẻ trán. Cũng bởi tại gia cảnh của nó. Ngọc phệ người không đâu xa, ngay tại thành phố này, có nhà cửa hẳn hoi. Mỗi tội ông bố nghiện ngập. Đã nghèo rớt mồng tơi lại ham thích đủ thứ. Thôi thì rượu chè, cò bạc đủ cả. Nhưng sau dính vào món hút xách mới thậm nguy. Nghiện thế đến núi cũng phải lở. Cả nhà Ngọc phệ tan tác vì ông bố bê tha. Lão bắt con cái nghỉ học hết lượt, tí tuổi đầu đã phải nai lưng, phơi mặt ra hè phố kiếm ăn. Đã xong

đâu, ngày nào Ngọc phệ cũng “bứ đến tận cô” món “cháo chạch” bằng chiếc roi cao su. Không chịu nổi Ngọc phệ bỏ nhà đi lang thang tự nuôi thân. Khổ sở nhưng vóc dáng nó cứ phồng ra như ăn nh ân bột nở. Được cái nó là đứa tốt bụng với bạn bè. Duy nhất nó thừa hưởng thói xấu cờ bạc của bố.

May quá, đang lơ lơ thì Nghĩa choắt gặp Hiên s ầu. Gọi thế vì mặt nó lúc nào cũng r ầu r ỉ. Bằng tuổi, Nghĩa choắt đã còi, nó còn còi bằng mấy. Con gái mười ba tuổi mà người ngắn cũn. Mình lép xẹp như đầu rắn hổ mang lúc khua lưỡi, phun nọc. Tóc tai lơ phơ như râu ngô cóm nắng. Rõ chán. Nó hoàn cảnh riêng. Nhà ở xa lắm. Mẹ nó ốm đau suốt. Gia nhập đội quân bán báo để kiếm tiền thuốc thang cho mẹ. Mà cũng chỉ đi lúc mùa màng r ỉ r ỉ. Biết là hoàn cảnh nhưng phận nó lại chả thơm bằng mấy Nghĩa choắt. Đây cũng chỉ cần một người mẹ ốm đau để thuốc thang phụng dưỡng mà chả có. Không biết đi đâu, còn cứ r ầu r ầu suốt ngày, đúng là hăm ba đờ. Nghĩa choắt v ờngay Hiên s ầu:

– Mày có thấy Ngọc phệ đâu không? Mà từ sáng mày lơ lơ đi đâu?

– Ở đây chứ đâu. Ngọc phệ rủ Hùng sút đi r ấ. Đi đâu tao cũng không biết.

Mắt Hiên s ầu lại sụp xuống. Nó bao giờ cũng thế, có gắng thêm cũng chả ích gì. Đúng lúc ấy, nửa cái răng của Hùng sút nhả nhỏ hiện ra chỗ gốc cây bằng lăng. Không biết nó từ hang hốc nào chui ra nhanh thế. Hùng sút vẩy vẩy. Giọng nó thì th ần quan trọng:

– Ngọc phệ nhắn mày đưa nó ít tiền. Bọn “Cố Hương” làm trại lông nó r ấ. Tao cũng bị thằng phệ vét sạch túi.

– Ở đâu?

– Trong công viên. Góc Cửa Lò ấy.

Đấy là góc phía phố Nguyễn Đình Chiểu. Dân bụi đời đập rào xi măng thành một lỗ lớn ra, vào rất tiện gọi là Cửa Lò. Nghĩa choắt bươn bả đi ngay. Nó cần lôi gấp Ngọc phệ về để đi làm cái việc trọng đại kia: Tìm chị Lan.

Dễ dàng tìm thấy đám bạc. Dăm thằng “Cố Hương” đang quây tròn cùng Ngọc phệ. Chúng nó đánh “ba cây”. Thảo nào Ngọc phệ hết tiền nhanh thế. Mọi khi, chúng nó vờn nhau bằng “tá lả” có đến khuya cũng chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào. Thấy Nghĩa choắt, mắt Ngọc phệ sáng bừng lên. Mặt Ngọc phệ đỏ gay. Mồ hôi mồ kê được dịp vã ra thoải mái. Cái mặt béo ị sùng sùng nước nom tức cười.

– Nào tiếp tục, Nghĩa choắt cho tao vay một chun đi! (Xấp tiền hai chục ngàn thường buộc chun được gọi thành tên).

– Không! Lúc khác đánh, mày phải đi ngay với tao có việc rất cần.

Thấy thế, bọn “Cố Hương” ò lên đứng dậy. Ngọc phệ say đờn, cúi tiết văng một tràng dài:

– Chúng mày định ăn non phỏng? – Quay sang Nghĩa choắt, Ngọc phệ năn nỉ – Đưa tiền đi, chỉ một lúc nữa thôi. Rồi thì đâu tao cũng đi.

Thằng Nghĩa không còn bụng dạ nào ở đây nữa nhưng thấy thế cũng động lòng. Vả lại nó không ưa gì bọn “Cố Hương”. Ngọc phệ nói đúng. Bọn này luôn bùng non.

– Được. Nhưng chỉ một lúc thôi nhé!

Năm, sáu cái đầu lại chụm xuống vạt cỏ. Thằng mập làm chương. May thế, ngay ván đầu nó đã loạt soạt vợ tiền. Nó thắng tiếp một dây. Mặt cu cậu đã giãn ra. Không chơi nhưng mãi nhìn, Nghĩa choắt không ngờ rằng người thầy kính đen của nó đã đứng sát sau lưng từ bao giờ. Đám trẻ mê mãi sát phạt bỗng giật bắn người vì tiếng quát giật giọng.

– Tất cả ngừng im.

Mắt cả bọn châu ra. Bỏ mẹ công an thật rồi. Nguy! Cái thẻ đỏ chon chót ghìm đầu chúng xuống hết lượt.

– Vợ gọn bài và tiền vào!

Lặng như tờ. Không đứa nào dám động đậy. Bỗng Ngọc phê chồm lên. Mồm nó hét: “Phấn”. Chỉ đợi có thế mấy đứa “Cố Hương” ù chạy. Chúng nó thoát cả. Còn mỗi Ngọc phê vùng vẫy. Nó không chạy được. Lưng áo nó đã bị tóm chặt.

– Giỏi lắm! Nhặt hết tiền vào. Về đi!

Quá bất ngờ, Nghĩa choắt đứng ngay đơ như cây con bị chít chặt gốc. Nghe tiếng “về đi” nó mới bừng tỉnh. Chân nó rề rề định lảng. Lập tức nó cũng bị thộp áo ngay tắp lự. Nghĩa choắt cố vằng ra:

– Nhưng cháu không đánh.

– Nghĩa choắt! Biết đi đâu về đi ngay! Không đánh, mà đứng đây làm gì? Thôi về đi cho sớm chợ.

Nghĩa choắt cứng họng. Nó lủi thủi đi bên cạnh Ngọc phê. Bây giờ nó thấy đối thực sự. Người nó rã ra. Nó đâm oán Ngọc phê. Vì mà mày mà tao chết oan. Rồi con sẽ dừ đòn mập ời.

Hai đứa trẻ bị tống vào đờn phường ngay sát hồ Ha le. Vào đờn với cả Nghĩa choắt và Ngọc phê cũng chẳng có gì ghê gớm lắm. Đây là trước kia, còn bây giờ chúng nó hối hận thật sự. Hối là vì bác Hoát tốt bụng cứu mang chúng tử tế. Thôi phen này đi tàu suốt rồi. Bác Hoát nghiêm lắm. Biết ăn nói với bác thế nào.

Thầy giáo cũ của Nghĩa choắt nói với người trực ban:

– Mấy ông lỗi đánh bạc trong công viên. – Quay sang hai đứa – Nào các chú mình, tội đánh bạc thì nhẹ thôi. Viết kiểm điểm đi.

– Cháu không biết chữ.

Ngọc phê nói thản nhiên.

– Ông tướng này cũng không biết chữ nốt chứ?

Sao có thể bị là không biết chữ được. Nghĩa choắt ấp úng:

– Cháu có đánh đâu. Cháu chỉ đi tìm Ngọc phệ!

Bất ngờ thầy Tường nổi cáu:

– Nghĩa choắt. Mày vẫn chứng nào tật ấy. Không khá hơn được. Đã thế cho mày vào phòng giam để tu tỉnh. Đi...

Cái mặt bệu của Ngọc phệ thâm nhợt như tảng thịt trâu ế gặp mưa. Nó không ngờ sự thế lại thành to tát đến vậy. Ngọc phệ ngược cặp mắt hối lỗi an ủi bạn. Nghĩa choắt mặt cũng tím ngắt không kém. Nó hoảng sợ thật sự khi nghĩ đến chị Lan. Ôi chị Lan, nguy mất.

Nghĩa choắt bị tống vào một căn phòng tối om om phía sau. Đang dò dẫm thì nó thấy đèn điện tách sáng. Ối giời ơi, người nó run rẩy như bị điện giật. Đếch phải điện giật. Điện giật thì sung sướng nổi gì. Nghĩa choắt dụi dụi mắt. Mơ hay tỉnh đây? Mơ gì nữa. Nó lọt thỏm trong vòng tay nóng sực. Bên tai nó thoáng tiếng thì thẩn âu yếm:

– Ôi, mặt trời bé xíu của chị!

Thằng Nghĩa đẩy người phụ nữ ra, nhìn lại một lần nữa rồi gục hẳn vào ngực chị. Nó nghẹn ngào thốt lên:

– Chị Lan!

3 - NHẬP CUỘC

Sâm sẩm tối, đích thân ông chủ cơ sở từ thiện “Xa Quê” Nguyễn Hoát phi xe máy đến công an phường nhận Nghĩa choắt và Ngọc phệ. Có việc này vì công an gọi điện báo. Chú công an trực ban đẩy ra hai bản kiểm điểm, giọng ôn tẽn.

– Chúng tôi xin giao lại cho đồng chí hai cậu bé để giáo dục tại chỗ. Cũng cần nhắc lại Nghĩa choắt và Ngọc phệ từng có nhiều “chiến tích” bất hảo. Việc làm từ thiện của cơ sở đồng chí chúng tôi biết rất có tác dụng. Tuy nhiên đề nghị đồng chí cần có biện pháp nghiêm khắc hơn với những kẻ cứng đầu này. Hy vọng chúng sẽ bỏ được mọi thói hư tật xấu.

Ngọc phệ run bần bật. Nghĩa choắt bình tĩnh hơn nhưng cũng run rẩy không kém. Chúng chỉ tạm yên tâm khi thấy bác Hoát vẫn tươi cười như không có chuyện gì xảy ra. Bác Hoát bóc bao thuốc “555” mời chú trực ban.

– Vâng, xin cảm ơn công an phường đã giúp đỡ chúng tôi. Nói thật, chúng nó được thế này đã mừng lắm rồi. Vâng, vâng xin tiếp thu, chúng tôi sẽ quản lý các cháu chặt chẽ hơn. Mong các đồng chí thông cảm. Dù sao cơ sở cũng mới thành lập còn nhiều bỡ ngỡ. À, báo để các đồng chí biết từ tuần này, chúng tôi sẽ tổ chức học văn hóa ban đêm cho tất cả các thành viên “Xa Quê”.

Chú công an trực ban tiễn bác Hoát ra tận cửa. Cái bắt tay của hai người càng làm cho Nghĩa choắt và Ngọc phệ an tâm hơn. Quả nhiên thái độ bác Hoát không tỏ chút gì giận dữ. Thậm chí bác Hoát còn xích xe máy trước hàng phở Thìn. Bác bảo:

– Thôi đừng nào cũng muộn. Về nhà cơm canh nguội hết rồi. Đãi hai chú mình chầu phở. Nhớ nhé lần sau đừng có mà đại dột. Bác không xin tha cho nữa đâu.

Ngọc phê len lén ăn có vẻ ngượng ngáp. Còn biết ngượng là còn có cơ khá. Nghĩa choắt thì khác, nó chẳng việc gì phải ngượng. Ngược lại, bụng nó đang mở cờ dong trống. Nó chén tì tì. Nguyễn Hoát đảo mắt nhìn Nghĩa choắt nghĩ thầm: “Thằng lỏi này lỳ lợm lắm. Cái lỳ lợm của nó rất được việc. Cần phải có kế hoạch đào tạo lâu dài.” Ngọc phê ngày thường ăn khoẻ vậy mà còn để vương đến nửa bát. Nghĩa choắt sạch sẽ tô phở tái lẫn ng ền ngộn thịt. Nó chùi mép vẫn tưởng như mình chưa ăn gì. Nó đang phởn. Những gì xảy ra d ần dập trong ngày đã được giải đáp hết ở công an phường. Điều quan trọng nhất nó đã tìm lại được chị Lan. Chị Lan vẫn là của nó. Không phởn sao được, bởi nó, thằng Nghĩa choắt hư hỏng được tin tưởng nhập vào một cuộc chơi – cuộc chơi đến nằm mơ nó cũng không dám ước.

Lớp học văn hóa được tổ chức ngay tại phòng khách tầng một ở cơ sở từ thiện “Xa Quê”. Từ những ngày trước cả hai mươi đứa trẻ đã được sát hạch. Hóa ra chúng nó đều đã biết chữ cả rồi. Đứa bé nhất như Ngọc phê cũng đã hết lớp 3. Cả bọn sẽ được học toàn bộ các buổi tối trong tuần. Ông chủ Nguyễn Hoát sang tận Sở Giáo dục xin mở lớp. Đề nghị này rất được hoan nghênh. Chính Sở Giáo dục cử một giáo viên sang chuyên trách lớp học. Việc dạy dỗ này hoàn toàn mang tính chất từ thiện.

Cô giáo của bọn Nghĩa choắt rất trẻ. Giọng cô giảng bài hay lắm. Hai chục đứa trẻ quen sống vật vờ, bô nhếch đã bị cuốn hút hoàn toàn ngay giờ học đầu tiên. Cô giáo tên là Kim Anh. Thực lòng, bọn trẻ thiết quái gì việc học hành. Bán báo chứ vương tướng với ai mà chữ với nghĩa. Ấy thế mà cả bọn cứ há hốc m ồm ra hớp từng tiếng của cô. Buổi đầu cả bác Hoát cũng ngỡ ỡ dự. Có cả một số đại biểu ở đâu nữa. Lại quay cả phim, chụp cả ảnh. Cả bọn khoái tử lắm. Được một lúc các quan khách kéo nhau đi. Bác Hoát đi cùng với họ. Thằng Ngọc phê hôm sau bảo: “Bác Hoát dẫn họ đến quán Mặt Trời, mừng lớp học khai trương.”

Lại nói đến buổi học đầu tiên. Lúc gần kết thúc cô Kim Anh đến bên Nghĩa choắt. Vừa nắn chữ viết cho nó, cô vừa nói đủ để mình Nghĩa choắt nghe thấy:

– Chị Lan hỏi thăm em!

Suýt nữa thằng Nghĩa reo lên. May nó kìm lại được. Ôi sung sướng quá. Thế ra người mà nó được chị Lan dặn gặp để báo cáo tình hình lại chính là cô giáo.

– Từ buổi học sau, có việc gì em cứ viết vào giấy gấp trong vở. Nhớ phải hết sức cẩn thận. Cứ bình tĩnh, có cô bên cạnh em.

“Việc gì” thì chị Lan đã dặn nó cặn kẽ. Nghĩa choắt phứt sát đất cú bắt bạc của các chú công an. Tài tình thế thì thôi. Lúc gặp chị Lan rồi nó vẫn ngỡ mình bị bắt thật. Đến lúc thầy Tường giải thích nó mới vỡ lẽ. Hoá ra việc nó được thả từ trường giáo dục thiếu niên hư, rồi được nhận vào cơ sở từ thiện “Xa Quê” đều là do chủ định cả. Chính chị Lan bảo lãnh cho nó. Chị không xuất hiện cũng có nguyên do riêng. Tạm thời thằng Nghĩa được quy định không gặp chị Lan. Nếu có gặp cũng coi như không biết nhau. Nó mang máng đoán chị Lan được công an giao nhiệm vụ gì quan trọng lắm. Thôi được, việc gì cũng hẵng hợm đã. Chị Lan hứa rồi, chị sẽ đón nó về ở cùng. Hai chị em sẽ làm lại cuộc đời. Nó sẽ được đến trường học thật sự. Chị Lan sẽ không để cho nó phải vất vưởng bán báo kiếm sống. Ôi, Nghĩa choắt mong ước nhanh chóng đến ngày ấy. Nó nhâm lại những việc được thầy Tường giao. Thật không ngờ người được nó kính trọng như bác Hoát lại làm những việc động trời như thế. Giá không phải giữ bí mật nó đã kêu bọn Ngọc phệ, Hiên sồi, Hùng sút ra một chỗ để tiết lộ việc làm phi pháp của bác Hoát. Chính bọn nó bị lợi dụng thành một đường dây lợi hại tiêu thụ hàng quốc cấm.

Câu chuyện vô tình nghe lỏm được giữa lão béo và bác Hoát nó đã kể lại cho chị Lan và thầy Tường nghe. Hãi lắm. Chính bác Hoát bảo với lão béo nếu cần phải bịt miệng chị Lan lại. Chị Lan thì nó quá rõ. Nó ở với chị hàng năm trời nó lạ gì. Chắc chắn chị phải vướng mắc gì đó với hội lão béo. Có lẽ cú ở tù ngày xưa của chị cũng dính dáng đến bọn này chứ không phải vì cái tội quan hệ trái phép với người nước ngoài trong khách sạn. Hồi ấy thằng Nghĩa đang sống yên ổn với chị Lan. Đùng một cái chị bị bắt đi trại cải tạo Lộc Hà khiến nó bơ vơ buộc phải trở về với nhóm “Băng Phiến” để rồi cả lũ bị tóm cổ về trường giáo dục thiếu niên hư. Nhưng nó yên tâm ngay khi chị gạt phắt mối lo kia. Chị Lan rõ ràng không phải là công an rồi nhưng chắc chắn được công an bảo vệ. Thôi được, nó sẽ cố gắng hết sức

để nhanh chóng được về với chị Lan. Nó định bụng sẽ đưa cả Ngọc phệ vào cuộc. Thằng mập so với mấy đứa kia, chắc chắn hơn cả. Điêu này sẽ phải hỏi cô giáo Kim Anh đã. Cần thận vẫn hơn.

Một tuần nay, cái Hiên sầu ở miết trong quê không ra. Mẹ nó ốm nặng phải nằm ở bệnh viện tỉnh. Hôm nó tất tả về quê cả bọn rút tiết kiệm được 80 ngàn đưa cho Hiên sầu. Khổ thân con bé, nó khóc nhiều mắt mọng như nhót mài vạt áo. Bác Hoát đưa nó ra tận bến xe, còn gửi cho một nắm tiên. Ngọc phệ cứ tấm tắc khen mãi. Thằng Nghĩa thì cười ruồi trong bụng. Nó thấy thương hại Ngọc phệ. Từ hôm được nhập cuộc, Nghĩa choắt có cảm giác mình lớn trội hơn bọn Hùng sứt và Ngọc phệ. Cũng vì vắng Hiên sầu nên Nghĩa choắt được bác Hoát phân công bán báo ở bến xe liên tỉnh phía bắc. Bác Hoát vỗ vai nó:

– Cháu là đứa nhanh nhẹn nhất. Phải thay nhau duy trì địa bàn để chỗ nào “Xa Quê” cũng có mặt. Cơ sở của chúng ta phải phát triển. Xã hội còn rất nhiều người cơ nhỡ đáng thương như các cháu.

Thằng Nghĩa vâng, dạ ần ào cho xong chuyện. Sau hôm gặp cô Kim Anh nó đã hai lần mang hàng của bác Hoát vào quán Mặt Trời. Cả hai lần nó đều báo cáo với cô giáo. Chị Lan chuyển lời khen nó. Nghĩa choắt mừng lắm.

Chuyển sang bến xe liên tỉnh việc kiếm ăn quả là khó khăn hơn nhiều ở quán Mặt Trời. Cảnh rong ruổi, nó đã quá quen nhưng trời thì nắng chang chang, khách khứa phần đông là dân kém máu mặt. Họ hoàn mới có người mua vì nhu cầu đọc giết thời gian hơn là làm phúc. Bởi vậy việc cò kè giá cả không thể tránh khỏi. Bám trụ được một tuần ở bến xe người nó đã phờ ra như cá trê mắc vào đồng cát. Nhọc lắm. Đến tối vào giờ học văn hóa, Nghĩa choắt cứ ngáp suốt và mắt thì díp lại. Từ hôm đi bến xe, Nghĩa choắt không thấy bác Hoát nhắc nhở gì đến công việc của nó. Điêu này làm nó giật mình. Hay là bác Hoát đã biết việc nó gặp chị Lan. Nó mang thắc mắc này nhờ cô giáo Kim Anh giải đáp. Hóa ra nó chỉ thần hồn nát thần tính. Cô Kim Anh nhắc nó cứ yên tâm.

Mọi tối sau giờ học Nghĩa choắt kêu Ngọc phê ra góc đường làm cốc nước mía cho mát ruột. Ngọc phê tranh trả ti ền. Thằng mập có vẻ rùng m ở l ắm:

– Tao và Hùng sút mấy hôm nay trúng r ền.

Nghĩa choắt lạnh chanh:

– Chắc lại mấy ông khách thưởng chứ gì?

Ngọc phê đảo mắt, quan trọng:

– Ủ, vẫn cái món “tửu điễn”. Riêng tao hôm qua làm đứt hai bộ được thưởng hai “chun”.

Nghĩa choắt thở dài. Nó quên biến mọi chuyện. Nghiệp sống khiến nó nghĩ ngay đến mấy ngày vạ vật vừa r ồi. Nghĩa choắt thả giọng chán chường:

– Chả bù cho tao, đét quá! Kiếm đủ bữa trưa là khá. Lẹm cả vào vốn.

Ngọc phê, mắt nhắm tịt, ghé sát tai Nghĩa choắt.

– Dưng mà, tao nghi l ắm. Sách báo gì mà cứ chẳng chẳng, buộc buộc. Hôm nay Hùng sút ngứa tay định cời xem bị ngay anh Toàn sẹo cho một cước tanh hết m ồm miệng. Đã thế chi ều v ề còn bị bác Hoát lôi vào phòng riêng cảnh cáo dọa đuổi. Cu cậu sợ vãi đái, đang phát sốt phát rét kia kìa.

Nghĩa choắt bị hút vào câu chuyện. Nó quên tiệt mất lời dặn phải cẩn thận. Nghĩa choắt vít h ả đ ầu Ngọc phê xuống:

– Thằng ngu, chết là phải. Cần gì phải m ở. Tao biết tổng trong ấy đựng cái gì.

– Cái gì?

– Suyt! Hàng quốc cấm đấy. Thuốc phiện...

Nghĩa choắt ngây người. Lưỡi nó đờ ra như ướp đá. Bỏ mẹ, buột m ồm lộ r ồi. Thằng mập mà “ca lên” thì “thôi r ồi Lượm ơi”. Ngọc phê sau phút

bàng hoàng, hỏi lại, lắp bắp như người không có lưỡi:

– Nhưng... ai bảo...mày....thế?

Nghĩa choắt chưa biết trả lời ra sao, chợt thấy tiếng xe máy pành pành của bác Hoát.

Tiếng xe chúng nó thuộc lắm. Bác Hoát giàu nhưng sống giản dị dùng toàn đồ cũ. Thăng Nghĩa bấm tay Ngọc phệ lúi vào gốc cây bằng lăng tán rộng, tối sẫm. Ngọc phệ chưa hết bất ngờ rầm rập làm theo Nghĩa choắt như một cái máy. Tránh là hơn. Mới vài tháng nhưng Thăng Nghĩa biết tính bác Hoát. Lúc làm ăn thì thoải mái, còn đã về đến nhà bác không thích chúng nó la cà. Bỗng tìm Nghĩa choắt nhảy phồm phốp muốn vọt ra ngoài. Nó vừa nhìn thấy anh Toàn sẹo đèo lão béo đang giảm ga từ từ theo sau bác Hoát. Bác Hoát vào nhà rồi chiếc xe kia còn lượn lại thêm một vòng nữa rồi đột ngột phanh ngay trước mũi chúng nó. Có lẽ chỉ thêm chút nữa là Nghĩa choắt chết cứng vì nghẹt thở. Chết thật sự chứ không phải vì thánh tướng bốc giời. Thật may anh Toàn sẹo và lão béo chỉ dừng lại châm thuốc hút rồi phóng xe đi ngay. Không ai để ý trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy có một người bộ hành xách ca táp tụt nhanh vào trụ sở “Xa Quê”. Nghĩa choắt và Ngọc phệ trợn mắt. Chúng nó kịp chứng kiến.

Nghĩa choắt ào phào:

– Đấy, mày thấy chưa? “Hàng” về đấy!

– Tao vẫn chưa hiểu.

– Được, tao sẽ cho mày biết. Nhớ gắn băng vào mồm. Từ giờ nhất nhất mày phải nghe theo tao.

Đã lỡ lời dù chưa kịp xin ý kiến cô Kim Anh, Nghĩa choắt vẫn buộc phải thông báo sơ sơ cho Ngọc phệ biết. Ngọc phệ gật gật. Những đi ều Nghĩa choắt tiết lộ kích thích nó mãnh liệt. Cái má bệu mỡ của nó giật giật liên hồi. Tự nhiên Ngọc phệ thở dài nghĩ đến người cha nghiện ngập. Cũng chính lúc ấy, tiếng xe máy của bác Hoát lại pành pành nổ. Nghĩa choắt giật mạnh tay Ngọc phệ, nói như ra lệnh:

– Phần !

4 - BẠN CŨ

Hiền sậu vẫn ở quê chưa ra. Cả mấy đứa đều sốt ruột. Con nhóc đến là tề. Đã bảo có gì thì viết thư. Bác Hoát cũng dặn thế. Hay là mẹ nó làm sao. Sốt ruột thế thôi chứ cả bọn chẳng nghĩ ra được đi đâu gì hay ho. Mưu mẹo như Hùng sút cũng đành sài lác. Sau cái đêm uống nước mía, cô giáo Kim Anh đã nhắc nhở Nghĩa choắt. À quên, bây giờ cả Ngọc phê nữa. Cô cũng nhắc Nghĩa choắt không được nóng vội, phải bám chặt bến xe. Thằng Nghĩa đoán, chắc phải có đi đâu gì đó sắp xảy đến ở địa bàn nó nên cô giáo mới dặn thế. Bởi vậy, nó chăm chỉ như con kiến quẩn quanh kiếm mồi bên tổ của mình. Ở bến xe có rất nhiều quân của các nhóm bán báo khác. Phải tranh cướp khách của nhau. Mệt lắm. Người cứ bã nhào ra như bún ế. Thế đã xong đâu, còn ối chuyện phiền toái. Tỷ như hôm qua, bất ngờ Nghĩa choắt gặp Thái ngọng. Người cùng nhóm “Băng Phiến” trước kia. “Băng Phiến” là nhóm trộm vặt, thằng Nghĩa từng gia nhập. Nghĩ lại những ngày phát vãng ấy, Nghĩa choắt vẫn còn kinh. Đầu đuôi, xuôi ngược thế nào, nó sợ không dám nhớ lại nữa. Nhưng mà Nghĩa choắt quên làm sao được. May cho nó hòng phúc gặp được chị Lan chứ không có lẽ đã như xương vì đòn sảng tan rã. Cầm đầu “Băng Phiến” là một gã dị dạng mặt choăn. Gã cóc có tên. Mọi người rất gọi là thằng Phiến. Đây là gọi tên gã theo nghề, thành quen. Như người khác, khuôn mặt không cái này thì được cái kia kéo lại. Đẳng này gã hồng tất. Mặt choăn choăn, thịt như xoắn vào nhau nõn gọn. Mắt, một to, một nhỏ. Bọn đàn em thường nói vụng sau lưng là mắt bô câu pha lươn. Mũi thẳng đơ như bị róc hết thịt. Miệng lúc nào cũng ngoác ra như cá trê phi hóp mồi. Răng, eo ọc đen như tàn đóm. Đến cái tóc mới khiếp. Chẳng ra màu gì, bết bết vào nhau sơn nước. Đây là gã giả vờ. Nghề của gã cần phải bản như vậy để che mắt thiên hạ. Gã bán băng phiến ở cửa chợ Đồng Xuân. Có mỗi cái mẹt con con bày mười dây băng phiến. Kỳ thực gã ngồi đó để quan sát và chỉ huy bọn nhóc hoạt động. Trông gã thế nhưng uy quyền ra phết. Đám bụi đời các loại sợ gã một phép. Nghe nói trước gã cũng vợ con tử tế, sau thì tan tác như bèo gặp bão. Ôi dào người như gã họa có chó sói ở cùng. Gã nuôi vài đứa trẻ lang thang truyền cho nghề chôm chia rã ngày ngày thu hoạch.

Nặng được món gì, bọn Nghĩa không đưa nào qua được mắt gã. Chính gã giật Nghĩa choắt ra khỏi đám hát rong. Điều này chứng tỏ vai vế giang hồ của gã. Đám hát rong kia, Nghĩa choắt biết cũng toàn hạng có máu mặt. Cũng vì quân “Băng Phiến” đợt ấy bị công an cần trụi. Gã lấy Nghĩa choắt vào thế chân. Cái đận may gặp lại chị Lan cũng hoàn toàn tình cò.

Hôm ấy chị Lan đi chợ. Chưa xây to như bây giờ, chợ Đ ông Xuân ngày đó nhộn nhạo lắm. Chị Lan diện như một bà hoàng. Ví dằm đeo thừng thẳng nom rất tung tẩy. Gã Phiến lừ mắt. Nghĩa choắt cùng một thẳng nữa bám theo ngay. Nghĩa choắt dán vào cái ví dằm giả da. Mắt nó ước lượng khoảng cách. Một nửa lưỡi lam sắc ngọt, nó đã kẹp kín đáo giữa hai ngón tay. Vào đến quây vải, chị Lan dừng lại. Thẳng đ ông bọn của Nghĩa choắt sấn vào. Quần áo thẳng đó đã bôi bẩn từ trước. Nó áp sát chị Lan, chìa tay:

– Cô ơi...

Chị Lan đẩy mạnh nó ra. Khiếp, cóc cáy quá thẳng ôn dịch này. Thẳng kia lại sấn vào. Lần này tay nó cằm hẳn vào vạt áo của chị. Tiếng chị xoe xoe:

– Lùi ra, thẳng khốn!

Chị đợi có thể Nghĩa choắt xoẹt một đường rất gọn. Chưa với tay, cái bóp nằm dưới đáy ví dằm đã rơi ra. Thẳng Nghĩa búng ngay. Mẫy quá chật cả nắm tay. Nó quay người vút rất nhanh. Người xe loang loáng. Nghĩa choắt mồ hôi, mồ kê toát ra còn hơn tắm, về đến điểm tập kết là quán nước bà gù, đã thấy gã Phiến ng ỡ lù lù ở đó. Gã làm thủ tục ngay. Chao ôi hoa hết cả mắt, mũi. Nhiêu tiền quá. B ần bọn những tiền là tiền. Giọng gã reng như có nhạc:

– Khá!

Cao hứng lắm gã mới thở ra được câu tử tế thế. Chính lúc đó chị Lan bước vào. Gã Phiến ng ỡ chết trân. Mặt gã chết đanh lại. Còn lâu gã mới chịu buông miếng m ỡ ngon. Trừ phi công an may ra gã mới chịu. Chị Lan chụp tay thẳng Nghĩa. Đã vài lần bị bắt quả tang ăn đòn hội chợ, Nghĩa choắt mặt tái hải, mồ hôi lại vãi ra như xông cùm. Tai nó ù đi. Nó nghe thấy giọng gã Phiến chát chúa:

– Con điếm! Cần gì?

Thôi chết, hần vía Nghĩa choắt liêu xiêu bay đi khỏi thân xác gày còm của nó. Thoát sao được. Đánh nhau to là cái chắc. Đã ăn cắp của người ta.. Nhưng không, nó thấy tay mình nhẹ bằng. Ắng đi một tẹo, tiếng chị Lan mệt nhọc đứt quãng:

– Thôi được, lấy hết tiền rồi trả đây cái bóp.

Gã Phiến cười khùng khục như bị bóp cổ. Mọi chuyện sau đó hết sức êm ả.

Sau này chị Lan kể lại. Vì trong bóp có tấm ảnh gia đình nên chị mới dò theo để giật lại. Chị lạ gì thằng Phiến. Một gã lưu manh có hạng. Nhưng cũng từ đó thằng Nghĩa cứ thắc mắc mãi cái câu của gã đầu đảng rửa xả chị Lan. Khi đã được chị Lan đón về nuôi nó vẫn bị ám ảnh. Mới tí tuổi đầu nhưng nhưng nó lạ gì hạng người có cái tên chẳng mấy đẹp đẽ kia. Đạn ấy, chị Lan phải mất khá tiền cho gã Phiến mới giải thoát được Nghĩa choắt. Chị thuê một căn nhà nho nhỏ tí ngoài rìa thành phố. Tối nào chị cũng đi rõ khuya. Đi đâu không bao giờ chị cho thằng Nghĩa biết. Có hỏi chị cũng chỉ cười bu ần.

– Rồi em sẽ biết. Miễn là em không phải đi với bọn khốn kia là được. Chị sẽ nuôi em ăn học thành người.

Cũng có lần chị ôm riết lấy nó rồi khóc vật vã. Một hôm chị không về Sáng hôm sau công an đến khám nhà thì thằng Nghĩa cũng mang máng biết chuyện. Chị dính vào vụ gì đấy với người ngoại quốc. Tuy thế nó vẫn kính trọng chị. Kính trọng vì biết ơn. Đi đâu này mới là lẽ chính. Chị là người thân duy nhất của nó. Từ ngày phiêu bạt nó mới được sống dưới mái nhà tạm gọi là tử tế. Chứ không à, đã có lúc nó ước, phải chi chị Lan là mẹ nó. Ôi, nếu thế thì...

Sau lần ấy nó buộc phải quay lại với nhóm “Băng Phiến”. Mười một tuổi đầu nó biết làm gì để kiếm miếng dứt miệng. Đi ăn xin cũng chả ai cho mãi. Bụng đói, mắt tất phải mở, về với lão Phiến được ít ngày nó cùng đồng bọn bị hốt sạch trong một trận “càn” làm sạch thành phố.

Lại nói đến Thái ngọng, cái lưỡi ú ớ của nó phán đủ một tràng, thằng Nghĩa vẫn cứ thuôn mặt. Đây là nó khiếp sợ chuyện ngày xưa. Thái ngọng cười hề hề

– Choắt, mày định tu hả... ờ ờ?

Nghĩa choắt bưng tỉnh:

– Mày chui ở đâu ra đây Ngọng?

– Ờ ờ... không được như mày, tao trốn!

– Trốn?

– Chứ sao, ờ...ờ..

– Rồi mày lại...!

– Ờ ờ...còn biết làm gì!

Nghĩ đến những trận đòn ngày còn ở “Băng Phiến” nó rùng mình. Nghĩa choắt thấy thương thằng ngọng. Nó buột miệng rất tự nhiên:

– Ăn đòn đau lắm ! Dừng...

Mặt Thái ngọng sụp xuống:

– Ờ ờ... biết thế nhưng làm gì được. Thôi đi với tao...

– Không ! – Nghĩa choắt hết hoảng.

Thái ngọng lại cười hề hề

– Ờ ờ... lại đi ăn ấy mà. Tao đái...

Thái ngọng rút ra một tẹp tiền. Chắc lại mới xoáy được. Nghĩa choắt ngẩn ngại. Nhưng rồi nó tặc lưỡi. Đi thì đi, đây đếch sợ!

Hai đứa dặt nhau vào quán cháo lòng cách bến xe một quãng xa. Thằng Nghĩa đả lion hai bát vật. Thái ngọng cũng thế, nó sượng ra mặt:

– Sáng nay... ờ ờ, số tao đồ vớ được ...ờ ờ...

Trời nắng quá. Đường phố như bị nhốt trong tủ lạnh vừa được thả, hơi bốc ngun ngút. Nghĩa choắt xoa xoa cái bụng tròn phình, mắt lim dim ra đi ầu khoái trá. Mà cũng khoái thật. Nhìn Thái ngọng ngả đầu vào gốc bàng ngáy kho kho, mồm há hốc, đều cả rớt rãi, cái sự khoái của nó càng nhân lên. Ít nhất nó cũng hơn đứt Thái ngọng cái đoạn không phải chui lủi. H ỡ còn trong trường giáo dưỡng bọn nó được cán bộ giảng nhiều về sự lương thiện, về con người đạo đức. Học thì học, thú thực nó chẳng mấy thông hiểu lắm. Ai không biết ăn cắp là xấu. Ví thử nó có một gia đình thì hơi đâu phải làm chuyện khốn nạn ấy. Ngay bây giờ dù chưa phải là gia đình nhưng quây quần với những đứa trẻ khác, nó cũng đã thấy thoải mái. Đ ồng ti ền kiếm được chưa nhiều nhưng là của mình. Nói quá, không phải nhỡn, lúc gặp người cậy lớn áp đảo cũng có lần chính Nghĩa choắt đã hiên ngang cãi lại. Ngày xưa xem, có mà các thêm kẹo. Thôi thì sợ đủ thứ. Sợ từ tiếng ho con gián.

Nhìn Thái ngọng ngủ ngon lành, lòng thương xót ban nãy được nhen lại. Nghĩa choắt định bụng hôm nào nói với bác Hoát một câu. Chẳng gì nó với Thái ngọng cũng từng là bạn bè. Chợt nó ớ ra. Dưng mà bác Hoát... ừ phải, xong vụ này thì “Xa Quê” đi đứt rồi. Sao nó không nghĩ ra nhỉ? Nó đã đành. Nó đã có chị Lan. Những đứa có gia đình không nói. Thế còn những đứa khác thì ở đâu? Người Nghĩa choắt chùng ngay xuống. Nó thấy ng ần ngọt. Nắng. Nắng vẫn gắt gao. Hình như còn hơn cả lúc trước. Thằng Nghĩa buông ra một câu chửi thề Nắng thành khói thế kia đến đất sỏi cũng chết huống hồ con người. Mặt Nghĩa choắt mờ mờ như giăng màn. Nhưng cũng chính từ cái màn mờ mờ đang loé một vệt sáng. Phải rồi. Sao ngu thế? Ngọc phê có lý khi những lúc bực tức hay cao hứng nó rửa rửa Nghĩa choắt là đồ đầu con quay. Thì, con quay làm bằng gỗ mít mà ly. Đã đặc lại còn xoay tít. Lần này thì dừng hòng. Nó sẽ nhờ chị Lan nói với thầy Tường hoặc cô Kim Anh. Cô giáo cũng là công an trăm phần trăm. Đứng rồi, thiếu gì người tốt làm phúc thật sự. Thằng Thái sẽ không phải chui lủi trộm cắp nữa. Sượng âm ỉ vì ý nghĩ vừa chợt loé nó hăng hái lay Thái

ngọng dậy. Phải thuyết phục bằng được. Cần thì dùng sức để ép. Nhỏ người nhưng nó đã tấn Thái ngọng mấy chầu mướp mềng tôi hễ còn ở “Băng Phiến”. Thằng ngọng ú ớ choàng dậy. Mắt nhắm, mắt mở chân nó đã co lên định phóng đi. Khờ, cái giống ấy lúc nào cũng chỉ chực chạy. Nghĩa choắt túm lấy Thái ngọng:

– Dậy đi! Tao có chuyện muốn bàn với mày.

Cũng chính lúc ấy có tiếng ghi – ta điện bập bùng. Một giọng hát náo ruột tan vào nắng chấp chới: “Đời tôi cô đơn nên yêu em cũng cô đơn...”. Nghĩa choắt đứng phắt dậy. Giọng hát quen quá. Thằng bé con y hệt nó bốn năm về trước, tay cầm cái vỏ hộp dầu nhờn xe máy, trong xếp lòng khờng những tờ bạc lẻ, chìa vào cửa nhà hàng cháo lòng. Không thấy một ai động dậy. Cái hộp dầu nhờn cũng không nhúc nhích.

– Tình...tính...tang...Đời tôi cô đơn nên yêu...”

Tiếng hát chùng xuống cung thấp nhất.

Tình trạng vẫn không thay đổi. Bất ngờ cái loa dõn vang hết công suất: “Đời tôi...”. Cuộc chiến tranh nào chả có đoạn kết. Một ông khách say đang vung chân, hoa tay với đám bạn nhậu không chịu thêm được nữa đứng dậy. Nghĩa choắt nhác thấy dưới chân bàn lăn lóc mấy vỏ chai rỗng nằm đè lên đồng giấy vệ sinh lau mồm dính tiết canh đỏ nhoe, đỏ nhoét. Nguy, vợ phải mấy ông say xỉn này thì nguy rồi. Quả nhiên ông khách lấy chân đạp vào cái hộp dầu nhờn:

– Cút! Mẹ, ăn xin gì mà như cướp ngày!

Cái hộp dầu nhờn như có đàn hễ vẫn lỳ ở chỗ cũ. Cộc, cộc, cộc, đôi nạng gỗ diu cặp kính đen tiến sát vào. Giọng ồm ồm:

– Chúng tôi không ăn xin. Chúng tôi là nạn nhân chiến tranh.

Gã Kính đen và gã Nạng gỗ đầu lực lưỡng. Vợ diễn quá quen thuộc làm Nghĩa choắt ngây người như phỗng sành.

Hồi còn Nghĩa choắt, hai gã trưng cả huy hiệu thương binh nữa kia. Bây giờ cái mác ấy chắc không hợp nữa nên các gã đổi gam. Choảng nhau ra trò đấy, Nghĩa choắt quên phắt mình từng là tù binh của hai gã hồi mới chân khật, chân khừ từ quê ra tỉnh. May, chủ quán to đùng như cái tủ lạnh đơn đả tiến ra:

– Thôi, tôi xin! Gớm nóng nực, các vị còn phát hoả thêm, khiếp quá! Toàn nạn nhân cả đây mà. Nạn nhân của cái thằng m ồm. Suy từ thằng chân, thằng tay, thằng mắt, thằng mũi thì thằng m ồm là sướng nhất. Vừa được ăn vừa được nói, lại chả phải làm gì ...hì hì.

Tiếng cười mát rườn rướt. Bà chủ quán vừa cười vừa ấn tờ bạc hai ngàn đ ồng vào hộp d ầu nhờn. Hiệu nghiệm thật. Tiếng ghi ta tức thì bập bùng. Cái hộp d ầu nhờn cũng di chuyển ngay. Việc mới chỉ có thể đã đặc một đám người bu vào. Lại cất lên lời ca não ruột. “Đời tôi cô đơn...”. Chợt có tiếng phụ nữ thất thanh:

– Thôi chết, cái túi của tôi treo ở ghi đ ồng...

Nghĩa choắt đánh mắt sang. Thái ngọng đã biến mất tăm từ lúc nào. Thằng thế mà nhanh. Nghĩa choắt xốc lại giá báo. Tốt nhất tránh xa những chỗ này. Vừa được một bước, tai nó đã ù đi. Nó nghe không nh ần:

– Choắt! Lại đây!

5 - ĐƯỜNG DÂY NÓNG

Đó là tiếng của Nạng gỗ. Như bị thôi miên, Nghĩa choắt hút lại gần. Nhỏ thôi, nhưng Nghĩa choắt nghe rất rõ:

– Đi theo chúng tao.

Qua giây phút hoảng hốt thảng Nghĩa thấy bình tĩnh lại. Đã một lần bị đám hát rong này giam giữ nhưng Nghĩa choắt không sợ. Bây giờ khác rồi. Nó có chị Lan là chỗ dựa. Ngày trước, chắc chị Lan chả là cái thá gì với đám này. Nhưng bây giờ chị Lan đang giúp việc cho công an, chẳng nhẽ không cứu được nó. Mà còn bác Hoát nữa. Tạm thời nó đang là át chủ bài của “Xa Quê”, đời nào bác Hoát lại chịu để mất nó. Nhưng hai gã cần nó để làm gì nhỉ? Giá có Ngọc phê bây giờ. Những lúc thế này được bạn bè bên cạnh thật tốt biết bao.

Thảng Nghĩa lũi cũi đi theo sau đám hát rong. Nó từng cần ống bơ của đám hát này đến chai cả tay. Gần năm trời chứ không ít. Tâm tính của Nạng gỗ và Kính đen, Nghĩa ta không lạ. Đám này chả mấy khi gọi nhau bằng tên. Choắt thì rõ rồi. Người nó quắt, chân khảng như đầu lọc điều thuốc, gọi quá đúng. Kính đen thì sai hoàn toàn. Mù gì, bịp đấy. Mắt gã sáng còn hơn cả chim cú ban đêm.

Còn Nạng gỗ chỉ đúng một nửa. Chân gỗ thì đích thị là thật rồi. Nhưng thương binh thương biếc gì đâu. Gã bị tật từ nhỏ. Một chân còn tạm tạm. Tuy không bình thường nhưng chỉ cần đi tất, xỏ giày là tinh tươm. Chân kia, từ đầu gối trở xuống thẳng đơ như ống giang, không bàn, không ngón. Gã nghe ai mách nước bèn xin vào viện tháo khớp. Lại cạy cục đi chỉnh hình lấp chân giả. Xong mọi việc gã ra Bờ Hồ thừa cái huy hiệu thương binh đỏ chói. Đấy, bịp bợm thế mà kiếm ăn ra phết. Hồi còn cần ống bơ, đường ăn uống cũng không đến nỗi nào, Nghĩa choắt chỉ khổ sở vì sự hành hạ của hai gã.

Tối nào cả hai cũng uống rượu hết nhè đến khuya. Thằng Nghĩa bé tẻo teo nhưng quá là cái bịch cát cho hai gã thi thử lượng và đá mé nhau. Nếu không vì gã “Băng Phiến” mạnh hơn, nâng tay trên, cũng chưa biết đời Nghĩa choắt sẽ đến đâu với hai gã đầu bò này.

Đi đến sát hàng rào bên xe, Nặng gỗ nói mà không thèm nhìn Nghĩa choắt.

– Đi bán báo đi. Sớm tối mới được về, Tao có cái này gửi cho ông chủ Hoát của mày. Nhớ làm cẩn thận.

Chiều ấy thời gian trôi sao mà chậm chạp. Đúng như cô Kim Anh dặn. Thằng Nghĩa cứ luẩn quẩn trong bến xe. Nó mong trời tối thật nhanh. Hối hộp quá. Không biết “cái này” của Nặng gỗ nặng hay nhẹ. Vừa mừng, vừa lo, tiếng rao báo của nó khàn đi khác thường. Cũng lạ, trong lúc nó sốt ruột lại có rất nhiều người mua báo. Về cái đã bay gọn nửa chõng. Nhưng chuyện ấy bây giờ với nó nghĩa lý quái gì. Hai ba thằng “Xa Mẹ” thấy nó dắt khách nhìn thèm thuồng. Cái nhìn của đờng nghiệp làm nó chạnh lòng. Khô “Xa Quê”, “Xa Mẹ” gì, thì cũng lủ nó cả. Rặt những đứa nghèo hèn. Đạo này thằng Nghĩa rất hay mỉm cười, phải nói là tủi thì đúng hơn. Có thể vì nó ngày một lớn thêm. Mười ba rồi còn gì. Có lần nó gặp một gia đình đi vào công viên chơi chiều chủ nhật. Cả nhà diện ngất trời. Con cái hai đứa béo nắn, hồng như tranh vẽ chẳng ngoài Bờ Hồ. Nhìn cảnh ấy tuy có thèm thật nhưng nó cũng chẳng động tâm lắm. Bởi, từ tấm bé nó chưa được sung sướng bao giờ. Đang bán tờ báo cho một ông già, chợt nó nghe thấy tiếng hỏi của đứa trẻ quăng năm, sáu tuổi gì đấy trong cái gia đình kia:

– Mẹ ơi, sao anh kia lại mang nhiều báo đi chơi thế?

– Không phải đâu, con trai ạ. Nó đi bán báo đấy!

– Sao lại phải đi bán báo hả mẹ?

Người đàn bà buông một câu lạnh tanh:

– Vì hư hỏng, học dốt nên phải đi bán báo. Con có muốn đi bán báo không?

Đứa trẻ ré lên gần phát khóc:

– Ứ đi bán báo ứ thềm. Ứ thềm....

Nghĩa vụt chạy đi. Nó không cần nổi nước mắt. Cõi hèn hoang của nó có tiếng gió hu hu thổi nhẹ. Xưa nay nó vốn là đứa chai sạn. Vậy mà hôm ấy nó không chịu đựng nổi. Quệt thật nhanh dòng nước nhập nhòa trên mắt. Lau kỹ, lau khô rồi sống mũi nó vẫn cay cay. Đầu nó âm ỉ chứa một nỗi gì đó không thể hiểu nổi. Toàn thân nao nao. Nó giam mình trên chiếc ghế đá đến chạng vạng mới về.

Mãi nghĩ thẳng Nghĩa không nhận thấy trời đã đổi màu. Mắt nó vô tình hắt về phía tây. Mặt trời đã chui vào kẽ các nhà cao tầng. Những dòng nắng cuối cùng phun ra từ chính những kẽ nứt ấy. Không gian loang loang vừa bàng bạc vừa xam xám rồi lại chợt vàng rờ rờ. Tan rất nhanh thứ màu đen im lìm của tối. Đèn đường loạt bật sáng. Tiếng ghi – ta điện bập bùng lôi nó trở về với bốn phận. Chiếc xe khách cuối cùng hòng học chạy vào bến. Chắc nó từ một tỉnh rất xa, nên bụi đất mới bám nhiều trên thành xe đến thế. Hành khách túa khỏi xe như một đàn ruồi bị xua khỏi cái mâm rếch. Nhoáng cái đã chỉ còn chiếc xe rỗng. Thằng Nghĩa đến gần sát xe. Nó miễn cưỡng chìa cái giá báo ra đằng trước. Nó nhột người khi nhìn thấy lão béo trong đám khách lướt qua mặt. Nặng gổ. Cộc cộc cộc...Nặng gổ đi gần sát vào Nghĩa choắt:

– Cái gói ở cửa xe. Đi đi.

Mắt Nghĩa choắt đập ngay vào bậc lên, xuống. Một túi ni lông đựng đầy chè móc câu nằm dưới chân ghế ngay cửa. Trên xe chỉ còn mỗi một người đàn bà quay lưng lại đang lúi húi buộc buộc, gói gói. Thằng Nghĩa nhót rất nhanh. Nó ấn vội gói chè vào túi vải bạt đeo trên người. Không nặng lắm. Nó thoáng thấy cái liếc sắc lẹm của người đàn bà. Chắc mục là chủ nhân gói chè.

Sau lần lấy “hàng” trót lọt ở bến xe. Nghĩa choắt được bác Hoát gọi vào phòng. Nó thấy mặt bác rất vui. Bộ râu quai nón xanh rì đã được cạo nhẵn nhụi. Bác bật tách lon cocacola đưa cho nó:

– Uống đi Nghĩa. Cháu cừ lắm. Mãi hôm r ồi bác mới biết cháu từng đi với mấy chú hát rong.

– Dạ...

– Đạo này cháu vất vả. Bác định thưởng. Cháu thích gì nào?

Nghĩa choắt gãi đầu. Nó cũng chả biết mình thích cái gì. Ủ ần mãi nó cũng chưa nói được. Bác Hoát cười toanh toách:

– Thôi được, cơm không ăn thì gạo còn đó. Cháu gắn bó với ngôi nhà này còn lâu. Thiếu gì dịp. Ở đây cháu cháu là đáng thương nhất đấy. Không cha, không mẹ, không gia đình... bác sẽ gây dựng cho cháu.

Nghĩa choắt đầu cúi gằm gằm. Nó tránh ánh nhìn của bác Hoát. Nghĩa choắt đ ờ rằng bác Hoát đang kể công. Đây là bác Hoát chưa kịp nhắc đến đoạn đời trước của nó. Giá chưa gặp chị Lan, hẳn nó sẽ cảm động và biết ơn thật sự. Còn bây giờ? Đầu nó vẫn gằm xuống để khỏi lộ. Mọi chuyện nó đã báo cáo tường tận với cô giáo Kim Anh.

Lại nói đến bác Hoát. Đã mấy lần thằng Nghĩa được bác cử ra gặp các đoàn nhà báo. Nó gần như điển hình của một loại trẻ hư hỏng được sự hảo tâm cứu vớt. Thằng Nghĩa chẳng mấy thích thú khi bị lục vấn những chuyện cũ. Thấy thái độ của Nghĩa choắt bác Hoát hả hê lắm. Bác giục nó uống nước. Lát sau bác lôi ra từ ngăn tủ chiếc qu ần mới;

– Thôi cháu về. Bác thưởng cho cháu. Mặc thử luôn xem có vừa không nhé!

Ngọc phê đón ngay ngoài cửa. Thằng mập báo một tin quan trọng:

– Hùng sứt bị tôm r ồi!

– Sao?

– Dính ở Mặt Trời. Tao nghi lắm.

Ngọc phê thầm thảo kế. Thằng mập nghi ngờ là phải. Chắc có chuyện gì mờ ám đây. Thôi chết, Nghĩa choắt sợ nhớ đến chuyện sồn đái của Hùng sút hôm nọ vì định mở bọc “tử điên”. Đúng rồi, còn chươi đi đâu được nữa. Rõ là bàn tay của Toàn sẻo nhúng vào. Ai chứ Hùng sút thì Nghĩa choắt biết quá rõ. Nó là con nhà khá giả. Nghe đâu bố nó còn làm cỗ nữa kia. Cỗ chùng nào, Nghĩa choắt không biết. Chắc cũng đến như mấy ông béo bụng vào Mặt Trời là cùng chứ gì. Lẽ ra nó chả phải lâm vào cảnh này. Cũng vì tại nó. Được bố mẹ nuông chiều nên nó chẳng coi ai ra gì. Cậu ấm mà ly. Học hành thì lơ mơ, tí tuổi đâu đã tiêu tiền thành thần. Bố mẹ Hùng sút cùng làm một cơ quan. Sau dính vào vụ tham ô lớn, cả hai vào tù. Một người bà con đứng ra trông nom Hùng sút. Quen được chiều chuộng, bị bó cẳng bó chân nó không chịu được. Lại quen ăn quà sướng mồm nên liều mạng khuân cả đờn nhà đi bán. Đầu tiên là những thứ lặt vặt không đáng kể. Sau lớn dần. Đến cái đàn cây tử lấy trộm dây chuyền vàng mang bán thì gia đình người bà con không chịu nổi nữa. Họ đâm đơn ra công an đề nghị giáo dục giúp. Thế là Hùng sút có mặt trong trường cùng với Nghĩa choắt. Tiếng là trẻ hư nhưng Nghĩa choắt biết Hùng sút đại nhất gan. Nó chưa bao giờ dám lấy một cái gì của người ngoài. Vậy mà lần này dám vào phòng nhót hẳn một bạch tiền lớn. Công an được mời đến. Cu cậu chắc chắn không thể thoát suất “tái ngũ” vào trường giáo dục trẻ em hư.

Ngọc phê gật gù:

– Mày nói đúng. Đây là lão Hoát bố trí nên Hùng sút mới bị rơi bẫy Toàn sẻo. Phải báo ngay cô giáo Kim Anh để cứu nó.

Nghĩa choắt vênh mặt:

– Việc ấy để tao!

Thằng Nghĩa vận cái quần mới trông rất nhen. Tội gì mà không mặc. Lộ thiên hạ cần phải hưởng ngay tót xuyết. Không phải vì nghề nghiệp hẳn nó đã đánh nốt cái áo phong Thái màu trắng cũng của bác Hoát cho dạo trước. Cái áo công cả một thành phố sau lưng và đeo hẳn đôi trai gái đằng trước. Không mặc là phải. Ăn diện thì đánh thức làm sao được lòng thương đang ngủ trong lòng mọi người. Tuy thế buổi sớm nó vẫn mặc cái áo. Thử tí đã

chết ai. Lại soi gương nữa. Chà, trông mới khác chứ. Người có khí nhỏ so với tuổi mười ba thật nhưng cũng chẳng đến nỗi nào. Thằng Nghĩa lấy ngón tay cái dũi một đường bờ đôi đầu thử xem có để rãnh giữa như bác Hoát được không. Đám tóc lỏm khỏm, cứng quèo quèo hơn cả rễ tre như không chịu được việc ấy, nên chúng bướng bỉnh cự lại. Đầu Nghĩa choắt nom hệt như cái bàn chải giặt. Cũng chẳng sao. Nghĩa choắt lằm bằm: Ông mà hứng lên, xịt năm trăm gôm, chúng mày lại chả ép rệp đầu vào đấy.

Ra đến cổng nó gặp bác Hoát được mời ăn sáng. Bọn nó chỉ ăn bữa tối tập trung còn thì tự túc, “tuỳ nghi di tản” hết. Người gầy nhưng khoản ăn uống, phải công nhận Nghĩa choắt thuộc loại “cần cù, chăm chỉ”. Với lại nó cũng chẳng việc gì phải dành dụm. Như bọn Hiên sâu tiết kiệm còn có lý. Chúng nó không đưa tiền về đỡ nhà thì đi bán báo làm gì cho nhọc xác. Thằng Nghĩa tắc lẹm rất nhanh bát phở sốt vang béo ngậy. Nó ăn ngon lành, gọn ghẽ như thạch sùng đớp muối. Bác Hoát lúc lắc đầu, cười cười:

– Thôi đi nhá! Cố gắng rồi mai một đôi tua về Mặt Trời cho gầy.

Nghĩa choắt ton ton trên đường. Phở chí nó còn huýt sáo môi. Cứ thế nó nha nhả mãi, lòng vòng khắp các phố. Vội quá gì vào cái bến xe nghìn nghịt người ấy, chỉ tổ ngọt. “Hàng” có đánh cũng toàn vào buổi chiều. Nghĩa choắt đam khoái cái trò chơi này. Nó nghĩ mình là con mèo (dù mèo oắt) đang vờn chuột. Rõ ràng thế chứ còn gì. Lại toàn chuột cống sên mới ra chuyện. Tự thưởng ý nghĩ hả hê vừa rồi nó tạt vào quán giải khát vỉa hè gọi một cốc chanh đá tổ bố. Coi như chi tiền thay vào suất sáng. Nó uống nhâm nhi kiểu dân nghiện uống rượu mạnh. Hứng chí, nó còn gọi một điếu thuốc. Không quen nên Nghĩa choắt nhả khói phù phù như thổi lò than tổ ong. Chả bù cho Ngọc phệ và Hùng sứt. Món “ken” này hai thằng thạo lắm. Chúng nó thả cả khói ra được đàng mắt mới thánh.

Cảm giác kia nhanh chóng tan đi khi Nghĩa choắt nhập vào cộng đồng bến xe. Chán nhất là đụng mặt Kính đen và Nặng gỗ. Giữa trưa, Nghĩa choắt vẫn bị hai gã ám chưa cho nghỉ ăn cơm. Nó thầm nghĩ, hay là hôm nay bọn này đánh hàng vào buổi trưa. Hai lần trước cả giờ giấc và cách thức giao hàng đều khác nhau. Đã xem phim nên Nghĩa choắt biết bọn này cũng tinh ranh chẳng khác gì mafia ngoại quốc. Đúng như ý nghĩ của nó, khi Nặng gỗ

vẩy vẩy ra hiệu, Nghĩa choắt đã thấy một bọc chè tướng để ở đầu ghê bằng hàng nước. Nghĩa choắt mon men vào. Nó gọi một chén nước. Nạng gõ đánh mắt sang bọc chè. Uống xong chén nước thằng Nghĩa thản nhiên lặp lại động tác như hai lần trước. Song tay nó chưa kịp chạm vào “bọc hàng” thì một thanh niên vạm vỡ xăm xăm bước đến rất tự nhiên ng ồi ép xuống cạnh nó. Tay anh ta nhắc gói chè đặt lên mặt bàn. Đoạn anh ta quay sang Nghĩa choắt:

– Của em à?

Không lường đến tình huống này thằng Nghĩa ngây người. M ồm nó há hốc, ú ớ không thành tiếng. Nó sẽ không biết xoay xoả ra sao nếu Nạng gõ không lấy nạng gạt nó suýt ngã ngựa. Giọng Nạng gõ rin rít như cạo sắt:

– Thằng nhồi con. Cút! – Gã vắn mắt sang người kia – Thắc mắc gì, của tao đấy.

Gã thêm sức vào cái nạng. Nghĩa choắt mất đà ngã bở chửng. Đau ra phết nhưng nó không dám nấn ná. Ăn vạ ai mà nằm đấy. Biến được một quãng dài nó mới dám mở m ồm để câu chữ buột ra: “Sự thằng què”.

Sự việc sau đó thật kinh khủng. Nghĩa choắt nhìn nạng gõ và Kính đen đánh nhau với tay thanh niên kia mà khiếp. Có một mình song tay kia không n ềnúng. Nạng gõ bị ăn một đòn ngã sấp. Kính đen rơi kính lộ ra cặp mắt trợn trạo ng ầu ng ầu đỏ như mắt trâu đang bị thiến. Chủ quán xót của g ầm rách cả nắng.

– Ôi bọn khốn nạn, báo hại tôi r ồi! Làng nước ơi.

Công an và bảo vệ bên ừa ngay đến. Kính đen vợ vôi bọc chè. Thảm hại, mắt kính đã vỡ còn trơ mỗi bộ gọng. Mù thế này thì còn gọi đêch gì là mù nữa. Đang hoảng nhưng Nghĩa choắt vẫn phì cười. Trán Kính đen đã đeo một quả ồi b ầm b ầm máu. Mặt Nạng gõ trông mới kinh. Gã ngã thế nào, đầu tọt vào xô bã chè. Tóc tai, mặt mũi toe toét không còn ra hình thù gì. Thật người ng ợm lẫn lộn, cho chúng mày chết. Thấy công an giọng cả lũ đi Nghĩa choắt thở phào hú vía. Thôi, ba mươi sáu chước, chu ần chu ần là hay nhất. Nó ngậm tăm lủi một mạch khỏi bên xe.

6 - ÁN BINH BẤT ĐỘNG

Nghĩa choắt chuồn thẳng về nhà. Cũng phải toan tính mãi nó mới quyết định thế. Sau mấy sự việc dồn dập cái đầu mít đặc của nó cung cựa ghê gớm. Thái ngọng bỗng dưng mất tăm. Hiên sâu biệt hẳn. Hùng sút bị tôm mãi không được thả. Nghĩa choắt đã báo cáo với cô Kim Anh. Không được gặp trực tiếp nên chỉ lảo phào vài chữ, vài câu, nó chưa được thông tỏ lắm. Nay lại đến việc tay thanh niên tự dưng gây gỗ, đúng vào lúc nhận hàng làm mọi việc đỡ bề. Đã hết đầu, Nạng gỗ, Kính đen và tay lạ mặt kia bị công an bong gọn. Giời ơi là giời, như một cuộn chỉ rối. Đầu Nghĩa choắt tựa hồ muốn vỡ tung. Lúc rời khỏi bến xe, chợt nó thấy anh Toàn seõ đỗ xe máy bên đường. Thằng Nghĩa mừng rỡ gọi. Không hiểu tại sao anh Toàn seõ lơ tịt nó. Thản nhiên như không quen biết, anh phóng về xe đi. lát sau nó lại thấy Toàn seõ vòng lại. Sau xe nó thêm lão béo. Lần này nó không dám gọi. Đi qua quán Mặt Trời, Nghĩa choắt định tạt vào Ngọc phệ. Nó muốn kể cho thằng mập nghe chuyện vừa xảy ra. Ô kìa, lạ quá, ngoảng cái đã thấy anh Toàn seõ ng ã chễm chệ ở cửa quán. Thằng Nghĩa dụi mắt. Toàn seõ còn nháy mắt cười với nó. Thôi, vào Mặt Trời làm quái gì. Dắt dây với thằng mập lúc này, lộ thì khốn. Nghĩ thế nên Nghĩa choắt về luôn nhà.

Không có bác Hoát. Cô thường trực mặt mày ủ ê chỉ nhếch mép khi Nghĩa choắt chào. Quên chưa nói đến cô này. Tên là Ánh có mặt ở “Xa Quê” ngay từ ngày đầu tiên khai trương. Cô đẹp. Đây là nghe đám thanh niên cùng phố phiếu phảo chứ Nghĩa choắt biết quái gì. Có đi đâu đẹp thế nhưng bọn trẻ “Xa Quê” cấm đưa nào gần gũi được. Mặt cô lúc nào cũng lạnh băng. Mắt hay xăm soi bọn thằng Nghĩa, có lúc bọn trẻ nhận thấy tuy không nói ra nhưng có vẻ cô khinh bỉ chúng nó. Mặc kệ, khinh hay không với bọn nó chả là cái quái gì, quên đi. Vì thế chả đưa nào ưa cô Ánh. Cô trực văn phòng kiêm thủ quỹ thu, chi. Cô chỉ làm hành chính. Thỉnh thoảng cô ở lại rất khuya trong phòng bác Hoát. Những ngày đầu cô Ánh kiêm cả nhiệm vụ nấu cơm tối. Sau cô thôi hẳn. Chỉ nấu riêng cho bác Hoát. Cơm của bọn trẻ cô khoán hẳn cho hàng cơm bình dân bên cạnh. Định theo từng suất ăn

tối, cứ thế họ bê vào. Bữa ăn này do cơ sở từ thiện đài thọ. Chúng nó ăn không phải mất tiền. Sau này thì Nghĩa choắt biết. Bác Hoát cũng chẳng phải bỏ tiền túi. Tiền đấy do người hảo tâm trong và ngoài nước trợ giúp. Gớm, làm từ thiện thế có mà làm đời. Vừa được tiếng lại vừa có miếng, sướng thật.

Ruột gan thằng Nghĩa lộn tùng phèo hết, nóng như lửa đốt. Việc này không thể lơ mơ được, phải thăm dò bác Hoát. Cũng không thể chậm trễ xin ý kiến cô giáo. Nghĩa choắt chẳng phải đợi lâu. Bác Hoát về ngay sau đó. Bác xồng xộc chạy lên gác. Đứng trước Nghĩa choắt, bác thở hển hển. Khuôn mặt phương phi ngày thường đỏ au, giờ tái hải cắt chẳng ra một giọt máu. Nghĩa choắt thẫn nghĩ chắc ông ta hoảng sợ lắm. Đờng bọn bị tóm cổ mà ly. Được, đã thế mình phải tấn thêm:

– Cháu sợ lắm bác Hoát ạ. Tý nữa cháu cũng bị tóm.

– ...

– May mà cháu chưa cầm quà của bác. Nếu không...

– Im mồm!

Thằng Nghĩa thấy mồ hôi vã ra trên trán ông chủ của mình. Có nước, mặt bác Hoát càng tái. Im lặng phải đến một lúc. Rất đổi lạ lòng, khuôn mặt đang nhợt nhạt kia như có một luồng sinh khí dự trữ hờng lại rất nhanh. Đến nụ cười mới tài vẫn tươi roi rói. Và giọng nói:

– Có gì quan trọng đâu cháu. Quà lặt vặt ấy mà. Ai tóm cháu làm gì. Mà này, nếu có ai hỏi, cháu đừng nói chuyện quà cáp nhé. Cứ coi như không biết gì cả. Nhớ chưa?

Cặp mắt của bác Hoát rục lên như than hờng bắt gió. Thằng Nghĩa khoái lắm. Vậy là công việc của nó thuận buồm xuôi gió. Lão chủ không một mảy may nghi ngờ. Chỉ có đi đầu này thằng Nghĩa chưa biết. May cho nó, suốt ngày nay người của “cơ sở từ thiện” không hề rời mắt khỏi nó nửa bước. Quyết định không gặp Ngọc phệ quả là sáng suốt.

Buổi học tối ấy với Nghĩa choắt dài lê thê và nặng nề vô cùng. Cô Kim Anh trả lời nó: “Sẽ có người tìm gặp, giao việc cụ thể.”. Có thể chứ. Thắc mắc mù mịt của nó như được vén sáng. Nó kéo Ngọc phệ ra kể hết mọi chuyện. Sau cùng nó bảo:

– Tao đờ rảnh, mẻ lười hôm nay do chính công an vất vớ.

– Đờ ngu. Có thể mà cũng phải đờ với chả đạc. Không phải công an, tao thề sẽ lộn đầu xuống đất.

– Thôi được, hăng biết thế.

Hôm sau thằng Nghĩa mò lên bến xe từ sớm. Mắt nó dớn dáo tìm bốn phía. Suốt cả ngày tịnh không thấy tăm hơi bọn Nặng gỗ. Thế là chắc r ấ. Chắc chắn công an tóm cổ bọn kia vì “bọc chề” r ấ. Chứ không, hoài côm và nhất chúng vì cái tội gây gỗ, đánh lộn. Bọn Nặng gỗ, Kính đen chết đáng đời quá. Thằng Nghĩa chỉ thắc mắc, tại sao công an không tóm phát bác Hoát cho xong. Đây mới là con cá to nhất. Nó định bụng sẽ hỏi đi đầu này cho ra nhẽ. Tất nhiên phải hỏi người của bên ta r ấ. Thằng Nghĩa không phải đờ lâu.

Ngay hôm sau chính bác Hoát cắt cử nó:

– Từ hôm nay Nghĩa về Mặt Trời nhé. Bác sẽ cắt nhóm khác đi bến xe.

Nhóm khác là bọn thằng Hiếu, cái Tâm. Những đứa này khác cánh. Chúng là dân bán báo thực thụ, từng đã kiếm sống bằng nghề này rất lâu trước khi quy tụ “Xa Quê”. Bọn nó không có tiền sự ác liệt như hội Nghĩa choắt. Có lẽ thế nên bác Hoát luôn cử chúng đi lưu động, ít khi ở địa điểm nào cố định. Thấy Nghĩa choắt lại về Mặt Trời, Ngọc phệ mừng lắm. Thằng Nghĩa đi guốc trong bụng Ngọc phệ. Cu cậu vẫn chừng nào tạt ấy ham mê cái món đồ đen kia. Mừng vì có đờng minh bên cạnh. Chủ yếu để lúc nào “tụt c ầu” còn có chỗ giạt nóng. Nghĩa choắt nh ằm, Ngọc phệ bảo:

– Tao bỏ đánh bạc r ấ.

– Nói phét!

– Tao thề

Cái thằng, nói năng hệt như người lớn. Nó mà nghiêm được thế chắc phải có chuyện chẳng vừa.

Thấy Nghĩa choắt, anh Toàn sẹo có vẻ dửng dưng không vồ vập, bỗ bã như mọi khi. Thằng Nghĩa đoán chắc là do chuyện vừa rồi ở bên xe. Cần quái gì, anh Toàn sẹo nó cũng chẳng ưa lắm. Bây giờ thì nó biết quá rõ. Chẳng qua tụi nó được anh Toàn sẹo ưu ái cũng vì cái món kia. “Tù điên” ấy mà. Nếu không có món ấy, hẳn chúng nó cũng đã được đối xử như bọn “Xa Mẹ”, “Cố Hương”. Nghĩa là : “Alê cú”. Nhìn con rết trên mặt anh Toàn sẹo cứ cựa quậy tím bầm, thằng Nghĩa biết anh đang bần chần. Đợi đầy mà yên, đừng bợn vào ấp rết, phấp phỏng là cái chắc. Con rết tạc trên mặt kia, Nghĩa choắt nghe chính mồm anh Toàn sẹo kể, là dấu tích của trận “đại chiến” dẫn đến án tù bảy năm. Nghe kinh lắm chẳng kể lại làm gì. Chỉ biết anh Toàn, tuổi chưa đến ba mươi nhưng một phần ba số thời gian ấy, anh dành cho việc “gỡ lịch” trong tù.

Nghĩa choắt quẩn một lượt suốt bốn tầng. Báo bán cũng được kha khá. Sở dĩ nó phải lo chơi tầng nọ, tầng kia là để tìm chị Lan. Chị Lan không phải là tiếp viên ở đây. Nhưng thỉnh thoảng vẫn đến cùng với khách ăn. Chị ở đâu không rõ. Đã gần hết buổi trưa, nó hoàn toàn thất vọng. Đúng lúc đó, cửa phòng số 7 hé hé vừa đủ để nó trông thấy chị Lan. Chị vậy vậy. Mừng ơi là mừng. Thằng Nghĩa gần như nhảy bổ vào. Chị Lan âu yếm:

– Gớm gì mà cuống quýt thế. Chốt cửa lại đi.

Nó nhìn thấy người ngồi với chị Lan chẳng phải ai khác chính là thầy cũ của nó. Thầy Tường.

– Nào cậu bé ngồi xuống. À quên phải gọi là chiến sĩ trinh sát mới đúng, chúng ta có ít thời gian lắm.

Nghĩa choắt chợt thấy người tung tung, sượng ơ là sượng. Trinh sát. Giá có thằng mập ở đây, hẳn nó phải lác xệch mắt gọi Nghĩa choắt bằng cụ. Đến lúc đã ra khỏi phòng thằng Nghĩa vẫn sượng âm ỉ. Những điều nó được phổ biến toàn chuyện quan trọng. Người trong cuộc như nó, nghe

thấy r ỡ vẫn không tin ở tai mình. Sướng thật đấy nhưng nó vẫn gai hết người. Không nói phét, xưa nay tuy d ầu d ãi nhưng da thịt nó mát mẽ hẳn nhui, vậy mà nghe xong r ồm s ảy ở đâu l ần m ần bò kín người. Nó còn có nhiệm vụ phải thông báo cho Ngọc phệ biết. Thì Ngọc phệ chả đã vào cuộc là gì.

Tìm được thằng mập giờ này không dễ, Ngọc phệ có ưu điểm rất dễ ngủ. Ưu điểm ấy thành tật bởi nó không bao giờ bỏ được bữa ngủ trưa. Nhịn ăn với nó quá thường. Nhưng nhịn ngủ đích thị là không xong r ỡ. Nghiệp bán báo chỉ trông mong vào bữa nhậu trưa của khách để kiếm chác. Ngủ vào lúc ấy quá bằng đeo rọ m ồm. Có bảo, nó chỉ nhe răng cười:

– Lộc béo của tao đấy!

Hóa ra thằng mập ngủ trên gác tư. Trong vũ trường, giờ này có ma nào lại nghĩ đến chuyện nhảy nhót nên mình nó nự thên thang mấy chục mét vòng nhà. Lay mãi Ngọc phệ mới tỉnh. Nó càu nhàu:

– Ngủ cũng không yên. Thằng choắt. Mày như ma xó ấy. Biến đi chỗ khác kiếm ăn đi.

Nghĩa choắt không chấp. Phải mọi khi xem, nó lại chả túm tóc cho thằng mập “vài đường cơ bản”. Nhưng hôm nay thì khác. Nó hắng giọng:

– Tao vừa họp xong...(Nghĩa choắt quên khuấy mất tên). Dậy ngay ra khỏi đây, tao sẽ thay mặt, giao nhiệm vụ cho mày.

Ngọc phệ bật dậy. Giọng nói vẫn đặc sệt nước bọt:

– Thay mặt ai?

– Công an chứ còn ai nữa.

Cú này thì Ngọc phệ tỉnh hẳn.

Mọi thắc mắc của Nghĩa choắt đã được thầy Tường giải đáp. Cái Hi ền s ầu không nói làm gì. Mẹ nó vẫn đang ốm rất nặng. Thằng Nghĩa sái cổ vì đoạn

này. Hóa ra công an đã lên tận đây. Hùng sút, đúng như dự đoán của Nghĩa choắt và Ngọc phệ. Nó bị Toàn sọ “cô ti lư”. Cái bẫy trên chằng qua để cắt cầu Hùng sút. Cũng tại tính tò mò mà ngang bướng của nó. Mượn tay công an để xóa đi mối lo Hùng sút, quả bác Hoát là người thâm nho có máu ở đời. Nhưng “vải thừa sao che được mắt thánh”. Nghe khúc này Ngọc phệ cười khoái quá. Nó để rất nịnh bợ:

– Tao với mày cũng là thánh!

Chính thầy Tường bảo phải tạm giữ Hùng sút để bọn buôn lậu yên tâm. Xong việc sẽ minh oan cho Hùng sút. Nghĩa là nó sẽ được thả. Hay quá là hay. Hùng sút đâm sượng. Không phải ở tù, tự nhiên lại được nghỉ ngơi ăn sẵn. Thôi, cũng mừng cho nó. Nhưng tin này mới quan trọng. Tay thanh niên hôm nọ ở bến xe là công an. Tay ấy được bố trí để tóm bọn Nạng gỗ. Bọn Nạng gỗ, Kính đen rất ngoan cố, chúng khăng khăng chối phất vai trò chủ nhân bọc chè. Nhưng chủ định của công an không phải rình bắt quả tang bọn Nạng gỗ. Nếu muốn thì chúng đã bị bắt ngay từ đợt hàng đầu tiên. Ngọc phệ chỉ nghe cũng phải thè lè lưỡi đoạn này. Thầy Tường cho Nghĩa choắt xem cả ảnh nghiệp vụ. Xương sống thằng Nghĩa đơ ra khi nom thấy cả ảnh nó lúc với tay lấy gói chè ở bậc xe lần trước. Chà, chà, phục thật đấy. Nhưng khi nghe thầy Tường nói sẽ thả ngay bọn Nạng gỗ, Kính đen thì thằng Nghĩa cay cú phản ứng. Bọn ấy đáng phải tù một vòng. Thả chúng ra khác gì thả mèo vào chạn. Thầy Tường kiên nhẫn giải thích cho nó. Ra thế, Nghĩa choắt không chịu cũng phải tin. Cơ sở từ thiện “Xa Quê” hóa ra là hang ổ của bọn buôn hàng quốc cấm. Từ đây “hàng” được đánh đi tiêu thụ ở các lò tiêm chích trong thành phố. “Đầu ra” quân ta đã nắm chặt. Hốt lúc nào nên lúc đấy. Cái chính phải dò bằng được nguồn cung cấp “hàng” đến thành phố. Triệt độc phải triệt tận nọc. Vụ chuyển “hàng” ở bến xe liên tỉnh chằng qua chỉ là một đường dây nóng tạm thời của bọn buôn lậu. Bởi vậy “quân ta” bố trí bắt giả vờ bọn Nạng gỗ, Kính đen thông qua vụ gây gỗ, nhằm mục đích rung chà buộc cá phải nhảy, để lần theo dấu vết khám phá ra đường vận chuyển chính thức. Tìm ra đường dây này sẽ triệt được nguồn cung cấp thứ chất độc kia. Thả bọn Nạng gỗ, Kính đen cũng vì mục đích ấy. Đến đây thì Nghĩa choắt hiểu. Nó được biết tin tức của Thái ngọng. Cũng chằng phải ai, chính người của bác Hoát thấy Thái ngọng cặp kè với Nghĩa choắt, sợ hỏng việc nên rình đúng lúc thằng

ngọng nặng được cái túi xách, bèn bắt sống giải vào công an. Thái ngọng đã được đưa về trường tiếp tục cải tạo.

Ngọc phê cứ gọi là dí dẹt sát đất. Những đi đầu Nghĩa choắt kẻ làm mặt nó phồng lên như bánh đa gặp lửa, nom tức cười. Nghĩa choắt giọng kẻ cả:

– Cũng không ngon ăn đâu! Mà phải hết sức cố gắng mới hoàn thành được nhiệm vụ.

Dáng chừng Ngọc phê cũng hơi khó chịu vì cái sự hách kia của Nghĩa choắt, nhưng thôi lép đi một tý lại chả hơn sao. Kẻ cũng đúng. Nghĩa choắt bây giờ oách hơn nó nhiều.

Thấy vẻ mặt nín chịu của thằng mập, Nghĩa choắt phờ phơ lắm. Đến lúc này, nó mới nói đi đầu quan trọng nhất:

– Việc của chúng ta bây giờ là...Thôi chết quên bét mất rồi. Cái gì nhỉ? – Nghĩa choắt vỗ vỗ trán.

Ngọc phê nhàn tưởng Nghĩa choắt làm cao nên năn nỉ rất thảm:

– Việc gì nói đi, tao...

– À, phải rồi. Án binh bất động. Nghĩa là nằm yên đợi thời cơ. “Quân địch” cũng vậy. Chúng đang chuẩn bị. Tao được biết kỳ này bọn mình sẽ phải đi xa.

Đấy là Nghĩa choắt thánh tướng để nạt chơi Ngọc phê, chứ tất cả những đi đầu trên, đều do thầy Tường thông báo. Các chú công an phán đoán bọn buôn lậu sẽ chuyển địa điểm nhận hàng. Rất nhiều khả năng, chúng sẽ dùng chính bọn trẻ chuyên chở.

Hai thằng khật khừ bá vai nhau tiến vào Mặt Trời. Toàn sọ vẫn án ngữ ngoài cửa. Hấn hỏi một câu chẳng mấy mặn mòi:

– Chúng bay đi đâu về đấy?

– Đi ăn!

Lần đầu tiên Ngọc phệ dấm cộc lốc với Toàn sọ. Có lẽ nó can đảm vì hãnh diện chuyện vừa được biết.

7 - HƯƠNG VỊ GIA ĐÌNH

Mấy tháng bên nhau nhưng chưa một lần Nghĩa choắt biết nhà Ngọc phệ. Cũng chưa bao giờ nó thấy thằng mập lai vãng về nhà. Thì nhà nó nát đến mức phải bỏ đi còn hay hóm gì mà lai với vãng. Bởi thế nên khi Ngọc phệ rủ nó về nhà chơi, Nghĩa choắt ngạc nhiên đến lìa cả mắt. Thoạt đầu nó không tin. Thậm chí nó nổi cáu:

– Thằng mập! Mày định giều tao hả?

Mặc cảm không gia đình luôn theo đuổi ám ảnh Nghĩa choắt. Ngọc phệ rầu rầu. Mặt nó thuần ra trông rất tội:

– Tao sung sướng nổi gì mà còn giều mày. Mày chưa biết chuyện. Anh tao đến tìm giục về Bố tao dở chứng.

– Sao, bố mày ốm à?

– Không ốm nhưng khó qua nổi.

Thấy Ngọc phệ thế Nghĩa choắt không dám gặng thêm. Nó sợ bạn buồn. Trong mấy đứa thân thiết ở “Xa Quê”, giờ đây Nghĩa choắt chỉ còn mình Ngọc phệ. Cái thằng lang bạt nhưng thơm thảo ra phết. Sau này Nghĩa choắt biết thêm tuy không về nhà nhưng Ngọc phệ vẫn thậm thụt đi lại chỗ mấy ông anh, bà chị. Rặt người nghèo cả, lại toàn làm những nghề lam lũ, nên anh chị nó có thương chú út cũng đành chịu. Đã nói, Ngọc phệ tính tình vô tư, xởi lởi và rất biết thương người. Kiếp bán báo vặt vờ, nhưng có tiền nó vẫn mang về cho cháu. Ít thôi nhưng thế là quý lắm rồi. Đã là tình thì kể gì nhiều, ít. Bọn Nghĩa choắt còn tí tuổi nhưng thông hiểu những lẽ này lắm. Có lâm vào cảnh bần hàn mới thấm thía hết được. Thử sung sướng xem cái tuổi mười hai, mười ba có khối mà biết.

Chúng nó đã tận mắt thấy nhiều cậu ấm, cô chiêu lớn nòng, ăn uống vẫn phải người phục vụ, nói năng, đi đứng thì eo ọt chán ơi là chán. Đám ấy

thả rộng ra đường như bọn Nghĩa choắt, toi là cái chắc.

Hai thằng chuẩn bị cho chuyến đi khá kỹ lưỡng. Cả hai đều đã được bác Hoát đồng ý. Kỷ luật tập thể là phải thế. Vả lại vì cả “chuyện quan trọng” kia nữa. Để hội bác Hoát nghi ngờ là nguy. Có bao nhiêu tiền, Ngọc phệ xin rút hết để mang về. Giá như mọi khi bác Hoát đã móc hầu bao chi thêm một ít gọi là tiền quà bánh. Còn lần này chả thấy bác động tĩnh gì. Có lẽ tại bác đang rối trí nên quên phát vai trò hành thiện của mình. Nghĩa choắt cũng dốc túi xin góp, Ngọc phệ gạt đi:

– Cứ từ từ để xem tình hình thế nào đã.

Thằng mập có vẻ hời hợt. Đã mấy năm nay dứt khoát nó không về nhà. Không phải vì sợ món cháo chạch mà vì nó quá giận bố. Giận cũng xứng đáng. Trẻ con dễ tủi lại hay nhòm ngó, so bì. Chả đâu xa, nó tị ngay với mấy đứa hàng xóm đã thấy thiệt. Hời mẹ nó còn sống, gia đình nào đến nông nổi gì. Ông trời bắt mẹ nó rẽ ngang nên bố nó mới sinh hư để cả gia đình phải tan nát. Ngọc phệ đã kể nhiều nhiều về chuyện này cho Nghĩa choắt nghe. Kinh lắm, chả cứ đánh đòn, lúc bố Ngọc phệ mềm yếu nhất là lúc đã say bí tỉ, vẫn hời. Nghe đấy nhưng Nghĩa choắt không bao giờ hình dung ra nổi. Đã có lúc vì thương bạn, thằng Nghĩa đã nghĩ quân: ừ chắc gì có bố đã hay. Như mình có khi khoẻ hơn. Nhưng ý nghĩ ấy đứng chẳng được bao lâu. Dù gì có bố vẫn tốt hơn nhiều.

Lại nói chuyện say sưa của bố Ngọc phệ. Thường vào lúc đêm rất khuya. Ông khóc tu tu. Khóc rất ác liệt. Khóc đến cạn kiệt rượu trong máu. Như thể rượu uống vào bao nhiêu giờ thành nước mắt ra ngấn đấy. Anh em Ngọc phệ quen rồi nên cả lũ vẫn ngủ yên. Ông dò dẫm đến tận đầu giường sờ sẫm từng đứa rồi gào lên rất thảm:

– Các con ơi, tha lỗi cho bố! Bố hư đốn lắm, hu, hu...

Đứa nào mũi lòng sẽ khóc theo ngay. Lúc ấy bố Ngọc phệ như hời sinh trở lại con người thật của mình. Riêng thằng Ngọc, lúc ấy nó quên đi hết thấy mọi cực nhục, cả những trận đòn đau xoắn đứt nữa. Nó ngủ thiếp đi trong sự mãn nguyện.

Nhưng chỉ sáng hôm sau, bố Ngọc phệ lại biến thành một con người khác hẳn. Điên cuồng và tàn nhẫn, ông trút đòn roi xuống lũ con như thể chính chúng là nguyên nhân gây ra nỗi buồn khổ của ông.

Tuy không về nhà nhưng thi thoảng nó vẫn đụng mắt bố. Thường, Ngọc phệ vẫn tránh. Nó không muốn gặp. Bất đắc dĩ mới phải giáp mặt. Lần mới nhất có cả Nghĩa choắt chứng kiến. Hồi ấy hai đứa mới về “Xa Quê”. Chiều hè nóng sực. Bố nó đi lơ vờ trên hè phố. Thảm hại lắm, có còn hình thù gì nữa đâu. Khổ, người ngòm teo tóp hết như cái mắc áo hình nhân. Ngọc phệ và Nghĩa choắt đang uống nước mía. Thấy bố thế, chắc Ngọc phệ động lòng bèn móc mười ngàn bảo Nghĩa choắt mang ra:

– Bố tao đang đói thuốc. Sắp vật đến nơi. Mày mang ra cho ông ấy đi!

Nghĩa choắt nhanh nhẩu chạy ra. Lần đầu tiên nó biết mặt bố bạn. Cũng lần đầu tiên nó tưởng mặt một con nghiện sắp bị vật thuốc. Mắt mũi vẹo vọ kinh lắm. Nom như xác chết biết đi. Thằng Nghĩa đưa tiền bằng hai tay. Mồm nó đóng dặc:

– Bác ơi! Thằng Ngọc gửi bác.

Ông kia không nhìn nó. Tai hình như cũng không nghe thấy tên con mình. Mắt ông xoáy vào tờ bạc nơi tay thằng Nghĩa. Nghĩa choắt vội lùi lại. Cặp mắt chỉ rịt lòng trắng làm nó sợ. Lừ khừ thế nhưng ông vờ rất nhanh. Xong, đưa lên ngang mắt nhìn rồi bước đi luôn không buồn nói một lời. Bỗng nhiên Ngọc phệ bảo:

– Ông đi vào “lò thiêu”. Máy muốn biết không?

Nghĩa choắt nổi cơn tò mò, đờng ý. Hai thằng mất đứt nửa ngày báo cô dò dẫm theo ông vào khu nhà lụp xụp ở xóm Liêu. Quanh co mãi ông kia chui vào ngôi nhà ven hồ Quỳnh. Gọi là lầu thì đúng hơn bởi nó thông thoáng pho ra hết đám người nằm ngả ngốn bên trong. Toàn những bộ xương tươi cả. Bố Ngọc phệ nằm ngay xuống chiếu trưng tiền. Nhà hơi tối nên Nghĩa choắt phải căng mắt nhìn. Ngọc phệ bảo:

– Ra mày chưa biết trò này à?

Có thâm niên bụi thật nhưng đúng là Nghĩa choắt chưa bao giờ để ý đến ngón chơi này. Nó ngạc nhiên thấy một mù đàn bà gầy đét, cằn tiều xong bèn nằm xuống đối diện với bố Ngọc phệ. Tay mù cằn cây kim sắt dài, xiêm mũi thuốc nhỏ bằng hạt đậu vè tròn trên ngọn đèn dầy. Mù mũi thuốc vào nõ điếu. Cũng hệt như hút thuốc lào. Điếu cũng như thế. Đâu hút được bốn lần thì mù kia gạt bố Ngọc phệ ra. Lại có một lão khác thế vào. Lại là bố Ngọc phệ còn nằm chán chê, mê mải. Lúc ra vẫn bộ gọng ấy nhưng không còn dờ dẫm nữa. Mặt đã giãn ra. Nước da vẫn xám ngoét nhưng thoảng nhạt cũng có ánh hồng. Ngọc phệ bảo:

– Phê rỗi!

– Mà bảo gì?

– Bố tao phê rỗi. Là đã rỗi ấy mà. Đang “lên tiên” đấy. Nhưng chỉ được đến tối thôi. Con lên lại chả biết mặt ngay.

Khi đã vào cuộc, nhớ lại chuyện kia, Nghĩa choắt đoán ngay nguyên nhân khiến Ngọc phệ sốt sắng công việc. Rõ quá còn gì. Bố nó chính là một trong nhiều nạn nhân của những cuốn “Tù điển”. Ngọc phệ sốt sắng là phải.

Tà tà chiều, hai đứa về đến nhà. Một ngôi nhà xây lợp ngói cẩn thận trong khu lao động Thanh Nhân. Mỗi tội nhà huếch hoác, cửa rá chẳng có nom như một ngôi miếu hoang. Nhà thế kia chắc ngày xưa gia cảnh Ngọc phệ đúng cũng chẳng đến nỗi nào thật. Thấy bảo, bố Ngọc phệ bán sạch đồ đạc, dỡ cả cửa, cây cả ngói nướng vào khói thuốc. Cái nhà này lẽ ra cũng “tiêu” rỗi, nếu không có anh trai Ngọc phệ “chí phèo” với bất cứ ai đến giở trò mua bán.

Nhà lổ nhố toàn người. Ngọc phệ hốt hoảng vọt vào. Đông người quá nên Nghĩa choắt thấy run. Anh chị Ngọc phệ đã tụ cả về đây. Thêm cả bọn cháu lít nhít. Đã đông càng đông. Bố Ngọc phệ mắt mở trừng trừng nằm trên cái giường gỗ. Nghe thấy cả tiếng mọt rỉ rả nghiêng. Chân tay khô khảnh, thịt tét đầu hết. Mồm ông méo xệch. Mồ hôi vã ra đầy mặt. Bộ cốt của ông thỉnh thoảng lại giật nhẹ. Cũng còn sức đâu để mà giật nữa. Nom ông như chẳng phải người của kiếp này. Ngọc phệ nhào đến. Mắt bố nó khê chớp.

Đầu ông thấy cũng gúc gắc được, gọi là gật. Cái tay như căng lau, quờ quạng cỡ cất lên. Không cất nổi. Ông yếu quá rồi. Nghĩa choắt thấy người Ngọc phệ run bần bật. Nó cố kìm đấy. Cũng không nổi. Ngọc phệ oà như nhọt vỡ. Chưa bao giờ Nghĩa choắt thấy bạn khóc đến mức đấy...

Thằng Nghĩa mom men lại gần. Không ai để ý đến sự có mặt của nó. Sốc lên mùi hôi nồng đến lộn mửa. Thì ra phần dưới của ông đắp mỗi manh quần. Không mặc được quần vì ông cứ rỉ rỉ tiểu, đại tiện liên tục. Thêm cả khâu trĩ lòi dài đến gang tay nhầy nhựa máu. Kinh thật. Con vật thuốc đấy. Nghĩa choắt rùng mình. Trời nực mà nó lạnh tận hốc chân lông.

Chị cả của Ngọc phệ miệng xệch đi, tiếng méo như cát xét yếu pin:

– Khỗ, ông nằm đã hai ngày nay. Cứ vật vã suốt. Không chịu ăn uống. Bị thuốc vật nhưng nhất quyết không hút lại. Chỉ đòi chết. Ông gan lắm. Lúc chưa nghiệm ông gan thế để tránh nó có phải con cháu được nhờ không. Ở bố ời chúng con không trách gì bố đâu!

Cặp mắt trắng trợn trừng của ông già chọt mờ đi, kéo nhanh một màng nước mỏng. Ngần ấy người trong nhà, không trừ một ai đâu khóc.

Về sau Nghĩa choắt hiểu hết. Thực ra bố Ngọc phệ chưa già. Tuổi mới chỉ ngoài năm mươi. Ông đỡ đốn hút xách từ lúc vợ bị bệnh chết. Lúc ấy Ngọc phệ mới tám, chín tuổi. Khi nhà đã sạch bách mọi thứ như bát mỡ bị mèo liếm, con cái ly tán, mỗi đứa một nơi, ông trở nên hối hận. Hối lắm. Ông đi đến quyết định. Trước sau gì ông cũng chết vì nó. Vậy ông chọn cái chết bằng chính những con vật thuốc để tỏ lòng mình. Không hút, không ăn uống, ai can thế nào cũng chẳng được. Viện cả công an phường động viên đi cai ở bệnh viện, ông cũng không chịu. Chí ông đã quyết. Ông phầu phào như muốn trắng trời:

– Bố không mặt mũi nào nhìn thấy mẹ các con nữa. Hết rồi. Hãy trông bố làm gương.

Nói xong câu ấy ông cắn chặt răng. Một người bàn:

– Hay mua thuốc hoà với nước đổ để ông bớt vật. Cái giồng ấy linh lắm, có tị là đỡ ngay. Chứ để thế này tội lắm, không chịu được.

Chính Nghĩa choắt và Ngọc phệ đi mua. Đốt cháy một “bi” hoà tan vào nước cháo nhuyễn. Thằng Ngọc khóc ròn, năn nỉ:

– Bố ơi, con Ngọc đây. Bố thương con uống hớp nước r ồi con về với bố.

Hình như bố nó động lòng thì phải. Có lẽ trong mọi hối hận, cái hối hận để thằng con bé tẻo phải bỏ nhà bươn chải là lớn nhất. Cặp môi khô đã đóng vảy khê mấp máy. Chỉ đợi có thế, thằng Ngọc rót nhẹ nửa thìa nước cháo. Ông nuốt. Mọi người đã thờ phào thì bất chợt ông nhổ tung ra. Có một sức mạnh gì đấy thu vét tận lực có thể, ông hét to:

– Không! Thuốc phiện ! Không!

Bát cháo trên tay Ngọc phệ rơi vỡ tan tành. Từ lúc ấy không cách nào có thể cạy miệng ông được nữa.

Nghĩa choắt hết chịu nổi. Nó bỏ ra ngoài. Người nó nẫu ra như chuối chín. Nó gục mặt vào l ần vỏ xù xì của cây sấu ven đường. Nước mắt nó tức tưới chảy thấm vỏ cây. Ngọc phệ ơi! Tao thèm muốn có một gia đình như mày. Tao thèm muốn có một người bố như bố của mày. Đừng rời bỏ gia đình nữa. Hãy ở nhà đi!

Trái tim bé bỏng của Nghĩa choắt thốn thức đập. GIA ĐÌNH – Nó vừa được biết cái hương vị ấy qua tiếng khóc của bạn nó – Ngọc phệ. Bu ồn tủi nghẹn ngào, Nghĩa choắt biết rằng đến cả thứ nước mắt như của Ngọc phệ đang khóc nó cũng không có. Chưa bao giờ có!

Thằng Nghĩa vùng chạy thật nhanh. Càng chạy, nó càng cảm thấy tiếng khóc của Ngọc phệ càng bám riết, đuổi theo nó.

Ba ngày sau, bố Ngọc phệ qua đời.

8 - CHUYỂN VÙNG

Đưa tang bố xong, Ngọc phệ quay trở lại “Xa Quê”. Các anh chị nó cố giữ nhưng Ngọc phệ vẫn quyết. Nó bảo:

– Từ từ, để em thu xếp đã.

Thu xếp cái gì chỉ mình Nghĩa choắt biết. Làm sao Ngọc phệ lại bỏ dở công việc lúc này được. Chí ít cũng phải tính sổ song với đám người gây ra cái chết của bố nó đã. Hôm đưa tang, bác Hoát thuê hẳn một xe ô tô chở toàn bộ bọn “Xa Quê” đến viếng. Xôm trò lắm. Mười tám đứa trẻ bán báo (thiếu Hi ền sâu và Hùng sút) xếp thành hai hàng khiến ai cũng cảm động.

Mọi người bảo, thật đúng là lá rách đùm lá rách. Cái đám ma nghèo nhờ “Xa Quê” thành thử sang hẳn. Đích thân ông chủ từ thiện đọc lời chia buồn. Ngọc phệ cảm lắm, răng nghiến kèn kẹt. May nó mũm mĩm, sô gai nên không ai để ý. Thằng Nghĩa đi kèm bên Ngọc phệ cứ phải cầu chí suốt để bạn tỉnh táo. Cuộc “án binh bất động” cũng đã kết thúc. Ngay sau khi đám ma xong xuôi, bác Hoát nói trước tất cả bọn trẻ trong bữa cơm chiều:

– Bác cảm ơn các cháu đã nhiệt tình với việc nhà bạn Ngọc. Còn việc nữa chúng ta phải quan tâm đến. Đó là bạn Hi ền. Lâu nay mẹ bạn ốm không biết tình hình ra sao. Bác định tuần này lên thăm. Nghĩa sẽ đi cùng với bác. Sau có thể nào bác sẽ bố trí xe để cả tổ cùng đi.

Bọn trẻ hoan hỉ lắm. Nghĩa choắt còn hoan hỉ hơn. Nổi hoan hỉ phấp phới hiện trên mặt nó. Cần gì phải giấu giếm. Nó với Hi ền sâu vốn cùng một hội mà. Ngay tối ấy nó xin phép cô giáo Kim Anh trước lớp. Bác Hoát có vẻ rất hài lòng. Nhưng lão sau có thể ngờ được, cũng ngay tối ấy nó đã nhận được chỉ thị: “Nhớ thật kỹ những nơi đến. Bám sát ông chủ!”.

Nhà cái Hi ền ở ngay thị trấn. Tiếng là thị trấn nhưng núi non kè sát. Miền núi mà lỵ. Cả thị trấn lọt thỏm trong một thung lũng. Nghe nói nơi đây xưa rừng núi trùng trùng, điệp điệp. Hồ, báo vờn nhau sát sân nhà. Giờ quang

quẻ, gỗ rừng bị phạt tận gốc. Chả còn cái gì vơ được. Nương rẫy ít ỏi. Buôn bán phải là dân có máu mặt. Loại như nhà cái Hiền, ở đồng bằng chỉ có thể vơ bèo gạt tép, ở miền rừng thì trông vào cây lá của rừng. Rừng hết, đói là cần chắc. Giá đừng xảy chuyện gì thì có lẽ cũng suôn sẻ dù vất vả. Mẹ cái Hiền mắc một chứng bệnh nan y: lao phổi, phải vào bệnh viện thị xã đi điều trị. Bệnh này không nguy hiểm lắm nhưng chữa rất dai dẳng tốn kém. Nhà neo người làm nên cái Hiền buộc phải nghỉ để chăm sóc mẹ. Cực lắm. Nói không thể hết được giá nó ở thành phố cũng nhúc nhích kiếm được chút đỉnh. Chắt chiu gửi về nhà tháng ít cũng phải trăm hơn trăm ngót. Hoàn cảnh thế dầu tiếc cũng đành phải chịu.

Bác Hoát đèo thằng Nghĩa bằng xe máy. Từ thành phố phóng vèo vèo non nửa ngày là tới. Lần đầu tiên được đi xa. Nghĩa ta khoái lắm. Sau cái đận đi bộ nhập vào cộng đồng lang thang, trừ lần ở “Băng Phiến” bị công an tóm, nó chưa có dịp nào được đi đâu cả. Mà đi đâu. Quần quanh kiếm miếng đút miệng cho đủ đã là khá. Bởi thế khi đứng trên mỏm đá ở dốc núi gần nhà cái Hiền, Nghĩa choắt hực hực trong cổ vì sướng. Nắng chói chang. Trên là trời, dưới là đất. Lưng chừng ở giữa là nó. Hỏi còn gì hơn! Nhìn đàn chim chao liệng. Nghĩa choắt ít khi phải nghĩ ngợi cũng nhận thấy đời con người ta có khác gì con chim. Đấy, vừa ở thành phố ngọt thờ vì chen chúc, giờ đã chon von giữa trời đất ở đây rồi. Giá mà thành chim thật thì hóa hay. Bay lượn thoải thích nhé. Chuyện này về kể chắc Ngọc phê chỉ còn mỗi cách dựng tai, ngoác mồm ra nuốt từng tiếng. Thằng mập sẽ không thể giấu diếm nổi sự ghen tị.

Trước khi đến nhà cái Hiền, bác Hoát đã thuê một phòng trọ ở thị xã. Bác bảo không thiếu người quen nhưng ở thế cho đỡ phiền. Từ thị xã về thị trấn nhà cái Hiền cũng gần. Qua vài cái dốc ngấn là đến. Chắc độ mười cây số. Đến bệnh viện, chẳng khó khăn gì tìm ngay được chỗ mẹ cái Hiền nằm. Không dám hỏi nhưng thằng Nghĩa gòn gợn gai hết cả người, khi thấy bác Hoát nắm rất vững gia cảnh cái Hiền. Ngay đến Nghĩa choắt cũng chẳng biết mẹ cái Hiền tên là gì hưởng hồ đến mồm ngang, mũi dọc. Vậy mà bác Hoát biết đấy. Thách không?

Hiền sần trông thấy hai người, búi tóc nó lập tức ngồng lên như cái đē giống. Bất ngờ quá đấy mà. Không bất ngờ thì còn cái gì đáng hơn nữa.

Cái thân nó mà được bác Hoát đến thăm? Nó oà lên. Lạ nhỉ? Sương cũng khóc, khổ cũng khóc, thật chẳng ra sao cả. Hối han hai mẹ con một lúc, để gói quà lại, bác Hoát xăm xăm dẫn thằng Nghĩa lên gặp lãnh đạo bệnh viện. Bác nói mục đích chuyến đi, tìm hiểu bệnh tình của mẹ cái Hiền và không quên cảm ơn bệnh viện. Ông giám đốc bệnh viện cứ tăm tắp mãi về nghĩa cử này. Ông đồng ý ngay với phương án trong tuần này sẽ chuyển mẹ cái Hiền về nhà điều trị ngoại trú cho tiện. Mọi việc được giải quyết rất nhanh chóng. Bác Hoát vỗ vào vai thằng Nghĩa:

– Chúng ta sẽ hỗ trợ thêm để mẹ bạn Hiền chóng lành bệnh. Điều trị ngoại trú cho nhà bạn Hiền đỡ vất vả. Tiền thuốc men bác sẽ thanh toán hết.

Nghĩa choắt chỉ biết ớ ra mà nghe. Còn nói thêm được gì nữa. Mọi việc có lẽ lão ta đã sắp xếp từ trước hết. Ngày hôm ấy bác Hoát đèo Nghĩa choắt về thị trấn. Cả nhà Hiền sầm nhìn bác Hoát còn hơn vị thánh từ trên trời hạ xuống. Hai bác cháu nghỉ lại một đêm. Tâm tâm niệm niệm lời dặn của cô giáo Kim Anh, thằng Nghĩa không bỏ sót một cử chỉ nào của bác Hoát. Nhưng có vẻ bác Hoát không mấy để ý đến cái thị trấn con con này. Bác đưa tiền cho bố Hiền sầm đi chợ làm cơm. Đang dở bữa ăn bác Hoát bảo:

– Tôi nghe đồn vùng này có bài thuốc chữa dạ dày tốt lắm. Không biết thật hư thế nào.

Bố cái Hiền sốt sắng:

– Đúng, ở dưới xuôi có nhiều người lên đây chữa khỏi. Xưa có ông lang Toàn chữa meo nhất vùng. Ông “hai năm mươi” rồi, còn may có anh học trò nổi được nghề này. Không bằng cũ nhưng vẫn nhiều uy tín.

– Thế hả? Lát nữa ông dẫn tôi sang. Khổ đạo này bao tử cứ bí bích suốt. Đông, tây không thiếu chỗ nào vẫn chịu.

Có thể chứ, thằng Nghĩa định bụng phải bám theo. Nhưng nó chưa nghĩ được cách gì. Nó đoán có lẽ đây chính là nơi cô giáo Kim Anh và thầy Tường cần biết. Nhưng đất rừng, thị trấn thị chiếc đèn đóm chả có, đường đất tối như hũ nút, không thể có cách gì bám theo được. Nó xỉ vả mình ghê gớm. Chuyến đi có việc quan trọng nhất lại tịt. Thằng Nghĩa làm sao biết

được rằng, rồi đây nó còn phải ngược lên trên này nữa. Bác Hoát đã chọn nó – con át chủ bài của “Xa Quê”, thực hiện việc chuyên chở món hàng giết người kia.

Thu xếp ổn thoả việc đưa mẹ Hiền sâu về nhà xong, bác Hoát mới kết thúc chuyến đi. Trong hai đêm ngủ ở nhà trọ thị xã, bác Hoát đầu đuôi khéo Nghĩa choắt vào bệnh viện. “Để cái Hiền có bạn cho đỡ buồn”. Không thể trái lời, thằng Nghĩa chỉ còn cách chui vào nhà xí của bệnh viện, chốt chặt cửa để chửi thành tiếng “Cái đồ đạo đức giả” cho hả hê. Chửi cũng chỉ được một lúc là chán nên Nghĩa choắt phải ngửi cà kều với Hiền sâu thì đủ biết. Nói chuyện với nó ngang nói chuyện với đầu gối. Người đầu cứ rù rà rù rờ suốt ngày. Nó không dám hé răng một lời về bí mật kia với Hiền sâu. Vả lại con bé đang buồn vì mẹ ốm. Thôi tốt nhất đừng để nó biết chuyện. Từ nhà trọ đến bệnh viện cũng gần. Đã có một lần thằng Nghĩa lên khỏi bệnh viện, định bong về nhà trọ nhìn xem bác Hoát làm gì. Loạng quạng thế nào, vừa ra khỏi cổng nó gặp ngay một đám người đang ăn uống trên vỉa hè. Khiếp, đến cái thị xã tun hùn này cũng nhan nhản cửa hàng, cửa hiệu ăn uống lu bù. Để ý que gì những chuyện không phải của mình nhưng thằng Nghĩa buộc phải rên lên vì lần trong đám khách nhậu có người quen của nó: lão béo. Ngay rồi, lão béo cùng hội cùng thuyền với bác Hoát. Không thể mạo hiểm lộn về nhà trọ được. Bọn này đang âm mưu gì đây. Thôi biết được đến đâu thì biết. Sảng sái khéo lại chui đầu vào rọ, hồng việc có mà đến tết Trung Quốc cũng không về được với chị Lan. Nghĩ thế nhưng thằng Nghĩa vẫn đảo qua chỗ lão béo một vòng. Ờ, biết đâu lão lại chả đi cùng với chị Lan.

Lần nghe lỏm trước, nó chả thấy bác Hoát cảnh cáo lão béo về quan hệ với chị Lan đấy sao. Nghĩa choắt thót người khi thấy lão béo rời đám nhậu đi ra ngoài đường, mắt đánh theo nó. Nghĩa choắt bí quá không biết tính sao bèn đi sát vào gốc cây, bật cục quăn. Nó giả vờ đá. Thằng Nghĩa thấy lão béo nhìn bốn xung quanh rồi tiếp tục về bàn. Phải đánh dấu địa điểm này, Nghĩa choắt bụng bảo dạ. Nó không dám lém phéng tiếp nữa. Người của bác Hoát, chắc chắn ở thị xã này không chỉ mình lão béo. Vậy là dự kiến của thầy Tường hoàn toàn chính xác.

Hôm đưa mẹ Hiên sầu về nhà rất vui vẻ. Bệnh viện cho xe chở về tận nơi. Đây là có tiền của bác Hoát chi mới được thế. Hàng xóm nhà Hiên sầu kéo sang hỏi thăm rất đông. Vãn một tuần nước, nỡ chề tươi đã vét đáy thì bác Hoát xin phép. Bác hứa “cơ sở từ thiện Xa Quê” sẽ quan tâm đầy đủ đến bệnh tình của mẹ Hiên sầu. Bác Hoát nói hay lắm. Kiến có chết chìm trong bát nước cũng cố sống ngoi lên. Đám người hàng xóm nức nở khen Hiên sầu tốt phúc, chà, bác Hoát còn hứa thường xuyên tạo điều kiện cho bọn trẻ “Xa Quê” lên thăm bạn. Cũng bằng cái giọng nhân nghĩa như thế, bác Hoát giao nhiệm vụ cho Nghĩa choắt ở lại thật. Bác kéo nó ra ngoài dúm cho ít tiền bảo:

– Ở một hai hôm rồi về. Đi xe khách ở thị trấn cũng dễ thôi. Bác bận phải về trước. Mới lại Nghĩa đi xe ô tô cho quen. Sau này biết đường đất dẫn các bạn lên thăm cái Hiên. Mẹ nó còn chữa chạy lâu.

Nghĩa choắt vâng dạ liên hồi. Nó không hiểu tại sao bác Hoát lại bắt nó ở lại. Đến hôm về thì nó vỡ lẽ. Bớ cái Hiên đưa nó một chõng bốn thang thuốc nam bọc giấy báo. Mỗi thang chần chặn như cái bánh chưng tét.

– Cháu mang về cho bác Hoát. Thuốc dạ dày. Hôm nọ sang nhưng lang Trình chưa kiểm đủ vị.

Thằng Nghĩa reo lên khiến bố cái Hiên tưởng nó bị động cốn. Chuyển đi này hóa ra được việc đấy chứ. Chà lão ta quái thật nhưng chắc gì mèo đã cắn được mủ. Nó sờ nắn thử thang thuốc. Chỉ thấy rặt những gì nhộp nhộp như rễ cây bằm nhỏ. Chắc thứ của nợ kia nằm ở trong nhân. Bị kích thích nhưng thằng Nghĩa không dám tò mò mở ra xem. Gương của Hùng sứt còn tày liếp. Nghĩa choắt mà dính vào chắc bọn này chẳng cần mượn đến tay công an. Thú thật, đến bây giờ nó bắt đầu thấy rờn rợn. Ai dám bảo bọn lão béo không cho nó đi đứt nếu bại lộ. Phải hết sức cẩn thận. Chớ có đại đùa với lửa.

9 - ĐẦU MỐI

Đúng là Nghĩa choắt cần thận không thừa. Chuyển trở về xảy ra một chuyện hút chết. Sắp đến thành phố, có một bọn nhảy lên xe chơi trò nhanh tay, lẹ mắt bằng quân bài tú lơ khơ đỏ đen. Trò bịp ấy Nghĩa choắt lạ gì. Chúng thường đi bốn năm đũa, đủ cả già trẻ, trai gái. chỉ có đũa cầi bài là công khai còn thì đờng bọn toàn giấu mặt. Chúng đóng vai thành những người tử tế, thích thì vui một tý để làm chim mồi. Ai ngu ngơ là mắc hợm ngay. Đã khối người ham hồ bị nhẫi túi vì bọn chúng. Hôm ấy rủi cho Nghĩa choắt, cả xe chả có ai hưởng ứng trò đỏ đen này. Bọn cò gổ bên ngoài trút vỏ tử tế lộ mặt lưu manh. Thằng Nghĩa choắt ôm khư khư mấy bọc giấy báo, một thằng tuổi để phải gầi bằng bác Hoát hất hàm:

– Ê nhóc, cầi gì đấi?

Nghĩa choắt lơ lơ lơ không đấp. Nó liễng mắt ra ngoài cửa xe để tránh. Chẳng ngờ thằng kia không buông tha, sấn đến thộp tay vào chờng thuốc:

– Mài đi buôn à?

Nghĩa choắt yếu sức không giẩng lại được. Thằng kia giờ cao mái thang thuốc, cười khanh khách:

– A, ghê chưa, nứt mắt đã đi buôn này. Thuốc nam cần thận. Cái gì thế này? Á thuốc chữa dạ dày. Có tiền không? Đóng thuế đi. Buôn là phải nộp thuế.

Cả xe im lặng trước trò đùa độc ác của nó. Thằng Nghĩa giọng run run:

– Cháu xin chú. Bớ cháu bị đau.

Cuống quá thằng Nghĩa buông đấi một câu. Không ngờ câu nói dối vô tình làm nhũn ngực nó. Khổ, nó làm gì có bớ mà đau với đới. Mắt Nghĩa choắt

dại đờ như quả nhãn đã bóc vỏ. Thằng kia không thềm động lòng:

– Lại định bĩnh ra quần ăn vạ hả? Đau cũng phải thuê. Thôi được, tao tịch thu!

Nghĩa choắt chưa biết xử trí thế nào thì từ cuối xe một người huỳnh huých bước lên. Gã mặc quần áo bộ đội. Tóc cạo gáy, mũ cối sùm sụp. Tay chạm trở rờng rần rất ghê. Gã đâm luôn vào mặt thằng kia:

– Mẹ mày! Mặt hạng đến mức trẻ con cũng không tha...

Gã giằng lại râu thuốc, b ả thêm một cú đâm nữa. Giọng gã gằn gằn:

– Cút!

Đám bạc bịp đông người nhưng không một đứa nào dám chống cự. Nhoáng một cái cả lũ nhảy hết xuống đường. Gã kia, mắt không thềm nhìn Nghĩa choắt, vút trả dây thuốc. Gã lại huỳnh huých đi về chỗ ng ẩ như không có chuyện gì xảy ra. Sau này gặp lại, Nghĩa choắt mới biết gã chẳng phải “Lục Vân Tiên cứu người” mà là một tên đ ờng bọn rất nguy hiểm của hội bác Hoát. Chuyện ấy gã đi theo vừa bảo vệ, vừa theo dõi hành tung Nghĩa choắt. Hú vía thế!

Ngọc phệ mừng rỡ ra mặt khi Nghĩa choắt chân ướt, chân ráo về đến nhà. Mừng lắm, hẳn nếu có đuôi tất nó sẽ ve vẩy vẩy. Bác Hoát nhận thuốc xong, xoa đầu Nghĩa choắt r ể cho nó hai chục ngàn:

– Tốt lắm! Cháu đi làm ch ải phở cho lại sức.

Nghĩa choắt rủ Ngọc phệ đi cùng. Mấy ngày, nó cũng đã thấy nhớ thềm mập. Quái lạ, mọi khi những cuộc thế này, Ngọc phệ bao giờ cũng xoắn xoe để sẵn tin nhưng hôm nay thì không. Mặt nó vênh vào đáng ngờ. Quả nhiên chưa kịp ăn mập ta đã phun vôi phun vàng. Tính nó thế, ruột để ngoài da chả chứa lâu được đi ều gì bí mật.

– Mày biết không, mụ Ánh là b ồ của lão Hoát.

- Xi, tưởng gì!
- Tao vớ được anh ả hí hờn với nhau, tởm lắm.
- Thôi, để ăn cho ngon miệng. Ra quái gì mấy cái chuyện người lớn.
- Không cái này mới hệ trọng cơ!

Nghĩa choắt gặt gù. Cái thằng phê, ục ịch thế mà được việc đáo đẽ. Nó kê. Tối hôm kia khát quá trót dại làm một vai tướng trà đá. Khốn thế, mắt cứ mở trong trong, người vật bên nọ, bên kia r ẫ xoắn lại như quẫy thừng vẫn không tài nào ngủ được. Cái anh nước chè đắng ngắt chả bổ béo gì mà ai cũng nghiện. Rõ ngu. Đâu quãng nửa đêm thì phải nó nghe thấy tiếng húc húc rất đáng ngờ, thêm cả tiếng người rên ư ử. Cái giống mất ngủ không phải là hoàn toàn tỉnh táo nó cứ u u minh minh, nửa mê nửa tỉnh. Những âm thanh lạ kia mỗi lúc một vang rõ. Thằng Ngọc bẹo má, vê tai, cấu mí mắt định thần. Không thể chợp vào đâu được, rõ ràng ở dưới nhà có chuyện gì. Mà mấy hôm nay bác Hoát đi vắng quy ền đi ều hành “Xa Quê” do cô Ánh. Ngọc phê bèn chân đất mò xuống. Ối giời ơi, chẳng cái dại nào giống cái dạo nào. Biết thế này mò xuống làm quái gì. Hóa ra tiếng động kia phát ra từ tiếng video. Phim “con heo”. Tởm quá, thằng mập định chu ền thì nghe tiếng cô Ánh.

- Bao giờ thằng choắt về?
- Hai ngày nữa.
- Có đánh hàng luôn không?
- Hoạ là điên. Mang mấy thang củi băm thôi. Thử xem đường có thông không. Với lại cũng phải kiểm tra thằng choắt.

Tiếng mụ Ánh chen vào lộ rõ lo lắng:

- Anh cẩn thận thế là phải. Chúng nó không đáng ngại. Cần thì pheng luôn. Sợ là sợ đuôi bám.

Ngọc phê hết h ần. Nó cố nghe tiếp. Tiếng lão Hoát:

– Anh cũng lờng đi ầu này. Đã cử Hải th ần sét bám theo. Canh chừng cả đ ười lẫn th ằng choắt. Có gì Hải th ần sét sẽ ra tay.

– Mọi việc trên kia thế nào?

– Ổn cả. Lừa ngon đ ược nhà lão mọi (chỉ nhà cái Hi ền). Từ nay “hàng” sẽ tập kết hết ở lang Trình. Cắt đ ường thị xã. Tập trung vào một đ ầu mối. Đánh xong quả này ..hí hí...

Cố nán một lát, Ngọc phê đành phải ăn non. Bùng thôi, ng ần ấy là kha khá vốn r ồi. Chẳng c ần tham nữa.

Nghĩa choắt thở hắt ra. Nó nhớ đ ến th ằng cha mũ cối trên xe. Hóa ra đây là Hải th ần sét. Sợ thật. May nó không sơ s ễ gì. Chẳng hạn, lặp lại đ ộng tác của Hùng sút. Cái tiếng “phéng” nghe như tiếng g ươm khua lạnh canh.

Chợt Nghĩa choắt hỏi:

– Mà đã báo cô Kim Anh chưa?

Mặt th ằng mập thộn ra như người bị đ ầy hơi bí bích cố chờ trung tiện. Nó ấp úng:

– Ở thì mọi việc vẫn phải qua mà cơ mà. Quy định thế.

Đây là hoảng vì Hải th ần sét nên Nghĩa choắt lẫn lộn. Lập tức nó trở lại cương vị đ ầu lĩnh:

– Tao thử mà thôi. Tin vừa r ồi rất tốt. Tao sẽ báo lên cấp trên. Cú này chắc chắn mà sẽ đ ược khen. Nó chắc l ưỡi – tao li ều mạng thưởng trước cho mà vậy.

Hai bát phở tú hụ nữa lại đ ược bê ra ngay tấp lự. Khói nghi ngút. Hương phở ng ầy ngậy, quyen rũ. Hai th ằng bé quên hết mọi chuyện, vục đ ầu đả li ền một mạch. Chà, ngon quá là ngon. L ưỡi tê dại xoắn xuýt. Bụng ình lên, căng cứng. Ngọc phê buông đ ũa trước.

– Thôi chán phê r ồi!

Chúng nó hôm ấy còn lượn lờ mãi. Bao nhiêu chuyện Nghĩa choắt và Ngọc phê xả ra hết với nhau. Dường như một tương lai tốt đẹp đã bày gọn gẽ trước mặt, đang mời mọc chúng bước vào, Ngọc phê cao hứng:

– Tao sẽ tìm một việc thích hợp. Nếu mày không ở với chị Lan thì đến với tao. Dứt khoát phải bỏ cái nghề lê la này. Nhục lắm!

Nghĩa choắt thấy người lằng lằng. Nó quàng tay vào vai Ngọc phê tin cậy. Ôi, thằng mập, cảm ơn mày. Tao phải ở với chị Lan chứ. Mày có gia đình của mày. Chẳng nhẽ tao lại không có gia đình của tao. Gia đình chính là chị Lan đấy – Gia đình của tao, mập ơi!

Hoàn toàn tỉnh. Không phải mơ. Cũng không phải trần trọc vì uống nước chè. Thằng Nghĩa đắm mình trong một tương lai rạng rỡ. Mười ba tuổi. Nó sẽ cỡ lớn thật nhanh. Cũng như Ngọc phê nó sẽ đi làm một việc gì đấy. Rồi sẽ có ti ền. Nó và chị Lan dựng một ngôi nhà nhỏ. Chị Lan không phải đi làm cái nghề kia nữa. Chị sẽ lấy chồng. Sẽ đẻ con. Đứa con có đủ cả bố và mẹ. Nhất định phải thế. Nó sẽ không để đứa trẻ phải lặp lại tình cảnh của nó. Đứa bé kia sẽ gọi nó là gì nhỉ? Phải r ồi cậu Nghĩa. Khá lắm. Cậu là em mẹ. Ôi, chị Lan. Bây giờ Nghĩa choắt vẫn chưa quên được quãng thời gian ngắn ngủi sống bên chị! Ngôi nhà trọ sơ sài. Nó chốt cửa ngong ngóng chờ chị về. Kia r ồi. Chị ào vào ôm riết lấy nó:

– Ôi mặt trời bé xíu của chị!

Thằng Nghĩa rúc rúc đầu vào ngực chị Lan. Ấm áp như mặt trời mùa đông. Tay nó mân mê đuôi tóc mềm của chị. Có lần nó lặp theo chị như một con vẹt:

– Mặt trời bé xíu của em!

Chị Lan có hơi bị bất ngờ. Đến lượt chị áp mặt vào ngực nó. Thằng Nghĩa quên làm sao được kỷ niệm ấy. Cả vùng ngực nó ran lên. Nước mắt chị Lan thấm ướt áo nó.

– Sao chị khóc?

Chị không trả lời. Chị bế bổng nó lên. Mặt chị vẫn dụi dụi vào ngực nó. Nước mắt chị vẫn tràn ướt. Gặng mãi, chị mới trả lời nó.

– Mặt trời bé xíu của chị!

Thằng Nghĩa cố văng ra. Lúc ấy nó đã quên mất mình là thằng bé không gia đình, không cha, không mẹ, từng hát rong và ăn cắp. Nó phụng phịu. Cái phụng phịu tự nhiên của con trẻ từ ngày bà mất, nó chưa được hưởng:

– Ú, chị mới là mặt trời. Mặt trời của Choắt!

Lúc đó tên của nó là thằng Choắt. Ai cũng gọi thế. Cái tên nó mang theo từ bãi chợ.

– Choắt là mặt trời!

Hai chị em đùn đẩy nhau mãi, cuối cùng cả hai đều là mặt trời. Từ đấy, đêm nào nó cũng ngong ngóng chờ đợi mặt trời của mình nó. Có lần chị Lan đi suốt đêm không về. Suốt đêm nó phấp phỏng không ngủ yên giấc. Sáng ra khi những tia nắng đầu tiên đột qua khe liếp nhà đậu lên mặt thì thằng Nghĩa bật dậy. Nó vừa qua một đêm ác mộng. Nghĩa choắt mở cửa. Vô vàn sợi nắng mỏng mảnh dẹt thành tấm lụa vàng chằng vào cửa, choàng vào người nó. Mặt trời kìa. Tròn vo như một cái thau vàng đỏ, lừ ngừ chui ra khỏi rặng núi chân mây. Nắng, cả một trời nắng, biển nắng menh mang. Thằng Nghĩa dựa vào cột cửa. Kỳ diệu thay, chị Lan hiện ra từ chiếc thau giờ đây đã rục lên hồng đỏ. Nó lao ra ôm chầm lấy chị. Miệng nó đầm nước:

– Em đợi mặt trời cả đêm, ừ ừ... bắt đầ... .

Lại khóc. Sao chị Lan hay khóc thế không biết?

Quãng đời êm đềm ấy thật ngắn ngủi. Tưởng đã mất nhưng bây giờ cả nó và chị Lan đã tìm lại được. Trong một thoáng, thằng Nghĩa lại nhớ đến bà ngoại. Cả mẹ nó nữa. Hiện lên trong ký ức mù mịt khuôn mặt người đàn bà

gầy guộc rặt rãnh ngang nhẵn nhúm. Mẹ! Sao mẹ đi lâu thế? Chợt rung trong nó một tiếng nói thần thì. Như là tiếng của chị Lan:

– Đây là mặt trời của Nghĩa!

Thằng Nghĩa nhắm chặt mắt. Nó không dám ước. Có chị Lan đã là quá đủ. Nhưng biết đâu. Nó buột thành tiếng:

– Vâng, em sẽ đợi!

Hết đêm là mặt trời mọc. Đêm ấy thằng Nghĩa thức trắng. Nó đợi bằng được những tia nắng đầu tiên đọt vào nhà. Nó thiệp đi trong sự mẫn nguyệt tột cùng.

10 - LANG TRÌNH

Đến một tuần không thấy động tĩnh gì. Các thành viên “Xa Quê” vẫn duy trì bình thường nếp sinh hoạt hàng ngày. Nghĩa choắt và Ngọc phệ tiếp tục đảm nhiệm địa bàn Mặt Trời. Công việc bán báo bây giờ với hai thằng không còn một tẹo hứng thú. Chúng nó bắt buộc phải nhiệt tình giả tạo để lão Hoát khỏi nghi ngờ. Không còn món “tử điền” nên thu nhập hoàn toàn phụ thuộc vào nghề nghiệp chính. Nghĩa choắt vô cùng sốt ruột. Đã mấy lần gặp, thầy Tường khen ngợi nó và Ngọc phệ. Thầy cất cử cụ thể những công việc phải làm. Cũng mấy lần, thằng Nghĩa thoáng thấy chị Lan cặp kè với lão béo. Lão này có vẻ mê mẩn chị. Thằng Nghĩa biết thừa chẳng qua là công việc chị phải đi với lão béo. Nó vẫn không hiểu tại sao bác Hoát lại ghét chị Lan thế. Chính tai nó chả nghe thấy bác Hoát xì lão béo vì vụ chị Lan đấy thôi. Hay là ngày xưa bác Hoát và chị Lan có dính dáng gì đến nhau. Ôi dào, vẽ chuyện. Cứ cặm đên chạy trước ô tô. Tất cả lúc kết thúc sẽ rõ ràng hết.

Ngọc phệ bần chần không kém. Chắc cu cậu muốn sớm thoát khỏi “Xa Quê”. Từ hôm bố mất, hôm nào nó cũng đảo vènh nhà. Cái thằng thế mà hiểu ra phết. Kể bố nó đừng nghiện khói hản đời Ngọc phệ đâu đến nỗi. Nó thông minh thế, chắc sẽ khá. Cô Kim Anh cũng khen nó học hành tiến bộ. Thằng mập có vẻ ham học. Bằng chứng là nó làm bài rất kỹ. Đáng chùng cu cậu muốn xoá đi danh hiệu “trình độ học vấn” bét dem nhất lớp. Nghĩa choắt được học chủ yếu hời còn ở trường. Nghĩ lại giá không có hai năm ấy chắc gì nó đã hơn được Ngọc phệ. Có ít chữ hời ở với bà đã tuột đi gần hết trong chuỗi ngày lang bạt. Thằng Nghĩa không ham bằng Ngọc phệ. Mới lại cũng chẳng còn bụng dạ nào để học. Xong việc đã, tính sau.

Giờ học hôm nay nó nhận được thông báo của cô giáo Kim Anh. Nhiệm vụ của nó phải tiếp cận bằng được lang Trình trong chuyến đi tới. Hôm trước thầy Tường đã bố trí cho nó xem một loạt ảnh đối tượng. Toàn đồng bọn của lão Hoát. Nó sẽ cố nhớ để nhận mặt. Có một bức ảnh đàn bà nom rất quen nhưng nó không nghĩ ra đã gặp bà ta ở đâu. Kệ xác.

Thằng Nghĩa đã sẵn sàng vào cuộc. Nó biết rằng đây là hiệp cuối cùng của trận đấu.

Quả nhiên hôm sau bác Hoát cho họp toàn nhóm “Xa Quê”. Địa bàn hoạt động được phân công lại. Một nhóm gồm Nghĩa choắt, Ngọc phệ, Hiếu nhè, Tâm thông thái kết hợp thăm Hiên sầu và thử nghiệm bán báo ngoại tỉnh. Thử nghiệm cái con khi, hai đứa kia chẳng qua là vệ tinh gây nhiễu. Nghĩa choắt thừa biết rằng nếu có đánh “hàng” tất chỉ có nó và Ngọc phệ. Thằng Hiếu và cái Tâm tuy cùng nhóm nhưng ít khi trùng địa bàn với bọn Nghĩa choắt. Bởi vậy tâm tính hai đứa kia, chúng nó không mấy hiểu lắm. Chỉ biết chúng qua biệt danh. Hiếu nhè vì đêm nào cũng bình ra ướn dề, ướn dề. Hôm nào không có tiết mục ấy, cu cậu buồn hẳn. Thích nghi rồi mà, không “dắm đài” được, ắt phải có vấn đề. Còn Tâm thông thái gọi thế vì cái gì nó cũng lanh chanh biết. Không chuyện nào nó lại không tham gia được. Thách thế thì thôi.

Cả tốp ngược thị xã bằng tầu hoả. Phương tiện công cộng ấy mới dễ hành nghề và không bị hạch vé. Ô tô ca rất sẵn nhưng chỉ người dễ tính mới cho chúng đi nhờ.

Hành trình rất suôn sẻ. Đến nhà cái Hiên nắng vẫn chưa kịp tắt. Đây là chúng nó khởi hành muộn, Ngọc phệ thay mặt cả tốp đưa quà của bác Hoát cho gia đình. Khởi kể nỗi vui mừng của nhà cái Hiên. Sầu thành thành tên nhưng hôm ấy mặt cái Hiên cứ hơn hơn nom vui đáo để. Nhưng cũng chỉ được một lúc. Mẹ nó bệnh tình cũng chưa mấy thuyên giảm. Đã bảo, bệnh lao là dằng dai lắm. Không thể sốt ruột được.

Tối ấy, bố cái Hiên theo lời nhắn khuôn về một lô gói bọc. Toàn thuốc nam cả. Kỳ này bác Hoát nhắn lấy nhiều giúp cho mấy người khác nữa. Cả bọn chơi với nhau rất vui. Lại đúng hôm có trăng sáng. Rừng núi có trăng, tuyệt lắm. Ánh sáng nườm nượp phủ xuống vàng thắm. Trăng đầu ngu ồn mà ly. Cái ánh trăng rừng hơn trăng ở thành phố là cái chắc. Cao hứng, cái Hiên rủ cả bọn lên núi chơi. Chà, lên núi trời này còn gì bằng. Tắm trăng xong rồi mà hứng gió, sương còn hơn tiên. Tất nhiên hai đứa kia không cần đợi rủ đến lần thứ hai. Ngọc phệ cũng thế, nghe cái Hiên nói nó đã sương mê toi. Cu cậu cười tít mắt. Cười đến nỗi, tắt rồi phải phút sau đám thị má

bèo nhèo mới về được nếp cũ. Thằng mập chỉ chơi là thích. Vô tâm đến thế thì thôi. Nó quên mất, chúng nó lên đây đâu phải để leo núi. À phải, cứ để nó đi càng tốt. Nghĩa choắt vội vàng phán:

– Đúng đấy, chúng mày đi đi. Tao bị lâm râm đau bụng. Hơi hơi thôi nhưng cũng khó chịu.

Ý nghĩ này vừa loé đến. Từ tối khi thấy bố cái Hiền mang thuốc về, nó nghĩ mãi chưa tìm ra cách gì để tiếp cận được lang Trình. Mò mẫm đến thì không ổn rồi. Chắc chắn phải có nhiều tai mắt của hội lão Hoát giảng sẵn. Lọ mọ đụng phải Hải thần sét có mà ựa cơm. Lai lịch thằng này rất chi dữ dội. Nó là tướng cướp khét tiếng, đâm chém người không ghê tay. Bí quá, Nghĩa choắt phải mò ra lạch suối sau nhà, vục hẳn cái đầu đang nóng ran xuống làn nước mát lạnh để nguội bớt vẫn chẳng tìm được đi đâu gì hay ho...

Thằng Nghĩa giục giã:

– Thôi, chúng mày đi ngay đi kẻo khuya. Tao phải nằm một tẹo.

Đội cả bọn đi khuất, thằng Nghĩa bắt đầu rên rỉ. Nó quăng quật không thương tiếc bộ gọng còm của nó lên đám nan của cái chõng tre vô tội. Bố cái Hiền lấy dầu gió xoa bụng. Càng xoa, bụng Nghĩa choắt càng quặn dữ. Kịch cợt thế thôi nhưng hình như vận quá sức nên nó có cảm giác đau thật. Mồ hôi vã ra. Nó rên ư ử:

– Ôi đau quá! Bác ơi, cho cháu đi nhà thương.

Thị trấn hẻo này về đâu ra bệnh viện mà đi. Có mỗi trạm y tế lại ở tít đầu kia xa lắc, với lại đêm hôm thế này còn ma nào trực. Bố Hiền sầm chột bảo:

– Hay là bác đưa cháu đến ông lang Trình.

Như chết đuối vớ được cọc nhưng thằng Nghĩa vẫn ăn già:

– Ôi, ông lang thì biết gì bụng với bão. Ôi, đau quá!

Bố cái Hiền cuống quít thật sự:

– Ở đây toàn phải nhờ ông ấy. Thôi cứ đi. Chứ thế này bác sợ lắm. Lỡ xảy ra đi đâu phải tội chết.

Có thể chứ, tiếng rên của Nghĩa choắt vẫn ư ử nhưng tinh tai đã thấy nhẹ bẫng.

Đập ngay vào mắt Nghĩa choắt khuôn mặt của một trong những tấm ảnh thầy Tường cho nó xem. Mặt lang Trình chưa cũ lắm nhưng thân hình đã choắt choắt như một ông già. Lại là thứ ông già suy dinh dưỡng. Hốc mắt sâu, râu tóc để dài, da sạm sạm. Chạm phải luống mắt lang Trình. Nghĩa choắt bủn rủn cả chân tay. Lão là người hay ma mà mắt hãi thế! Như mắt bọn người máy trong phim hoạt hình. Cảm giác đau thật sự ban nãy lại dội lên. Nghĩa choắt rên rất to. Lang Trình đang dở việc cân thuốc cho mấy người đáng chừng là dân địa phương. Lão bèn bỏ đẩy ra sờ nắn bụng Nghĩa choắt. Rồi lão cầm cổ tay nghe mạch. Lại sờ nắn bụng. Sau lão hỏi:

– Đau chỗ nào?

Mắt nhắm tịt, Nghĩa choắt chỉ phứa. Trúng ngay rốn. Lão lại trở vào quầy thuốc tiếp tục công việc, bỏ mặc Nghĩa choắt nằm ở chiếc giường gỗ góc nhà. Lang Trình quay sang bố cái Hiền:

– Ông về trước đi. Để nó nằm lại theo dõi một lát. Đau ở rốn, chắc ông lòi ăn bậy bị giun “biểu tình” đây.

Hóm ra phết. Này nói cho mà biết, mày theo dõi ông hay ông theo dõi mày. Hãy đợi đấy. Bụng nghĩ thế nhưng mồm vẫn phải tiếp tục. Nghĩa choắt rên to hơn. Lang Trình giọng vẫn từ tốn nhưng mắt đã bắt đầu cau:

– Bé mồm thôi, ông lòi!

Chẳng vì thế mà nó hạ giọng. Vai kịch này nó phải đóng đến cùng. Nghĩa choắt lại vật mình vật mẩy. Có lúc nó gồng người cong như con tôm làm lang Trình phải chạy vội tới. Lão lại sờ nắn, xem mạch:

– Mày bị giun thôi. Nằm yên đi. Mai tao cho thang thuốc tống khứ ra hết.

Thằng Nghĩa rên lúc nữa rồi bắt đầu chán. Làm diễn viên tốn sức ra phết.

Lang Trình vẫn lúi húi cân cân, bốc bốc. Bây giờ Nghĩa choắt mới có dịp ngắm kỹ ngôi nhà. Rộng lắm, nhà ngói phải đến ba bốn gian. Các loại cây lá khô chất đống ở góc nhà. Thuốc thang gì mà như củi cả lượt. Tường nhà áp đến mấy cái giá gỗ lắp kính, chia thành từng ngăn cũng chất đầy thuốc. Có một gã thanh niên giúp việc. Ngờ ngợ, nhưng thằng Nghĩa không chắc gã có trong tập ảnh không?

Tốp người ban nãy đi ra. Không có ai “quen” cả. Lang Trình hết việc đi ra chỗ thằng Nghĩa thì có tiếng xe máy phanh gấp. Góm xe trên này vừa to kênh to càng vừa nổ mới khiếp chứ, đinh tai, lộng óc. Một người đàn bà bước vào. Dưới ánh đèn ba dây mắt người này hiện mồn một. Lại một người nữa trong tập ảnh. Nghĩa choắt khấp khởi mừng. Bà ta nói gì rất khê với lang Trình rồi tất tả quay ra. Chợt mắt bà dừng lại rất nhanh ở thằng Nghĩa. Mắt lạnh. Thôi chết bây giờ Nghĩa choắt đã nhớ ra. Thảo nào lúc xem ảnh nó thấy người đàn bà quen quen. Ánh mắt này với ánh mắt của người đàn bà trên ô tô ở bến xe liên tỉnh hôm nọ là một. Mắt người kia chùng xuống. Thằng Nghĩa thấy lướt qua da thịt nó một luồng hơi ấm dịu dịu. Là nhỉ? Nó không hiểu tại sao lại thế.

Sau khi rên thêm một chặp, thằng Nghĩa nảy ý mới. Sau này nó vênh vào mãi với bọn Ngọc phệ vì sự thông minh đột xuất này. Nó xốc quần xin đi cầu. Lang Trình cáu lắm nhưng vẫn buộc phải sai gã thanh niên dẫn nó ra đằng sau nhà. Đằng sau còn một dãy nhà ngang nữa. Vườn rất rộng toàn cây ăn quả sum suê. Dịp may lại đến với Nghĩa choắt. Dưới ánh trăng vàng vạc nó thấy hai người từ sau vườn băng vào. Họ đi có vẻ hốt hoảng. Chỉ có hạng gian manh mới đi thế kia. Nhìn trước, nhìn sau, như kẻ trộm. Ra, còn một con đường ở phía ấy nữa. Cái lão lang này gớm thật. Thằng Nghĩa không kìm nổi tiếng rên sung sướng. Một trong hai người đang đi chính là Hải thần sét.

11 - SẬP BẦY

C huyến đi rất được khen ngợi. Cả bác Hoát lẫn thầy Tường đều hài lòng. Ngọc phê vì đi núi coi như không công trạng gì. Nó cay cú ra mặt. Đáng đời thằng mập ai bảo lúc nào cũng ham chơi. Nghĩa choắt còn khéo léo gợi chuyện Hi ền s ầu biết được sau vườn nhà lang Trình có một con đường tắt lên núi. Thấy bảo theo đường ấy còn đi sang được biên giới. Tất cả những chuyện này Nghĩa choắt đã trực tiếp báo cáo với thầy Tường.

Sau chuyến đi của bọn nó, đúng như lời bác Hoát hứa, lần lượt bọn “Xa Quê” được đến nhà cái Hi ền. Tất nhiên mỗi chuyến đều có Nghĩa choắt và Ngọc phê luân phiên dẫn đi. Tiếng đ ờn v ề cơ sở từ thiện đã vang khắp thị trấn. Dân thị trấn dành những ánh mắt cảm tình cho những đứa trẻ đeo biển “Xa Quê”. Họ mua báo của chúng hình như không phải để xem mà là để bày tỏ lòng mến phục, chứ còn gì nữa loại nhãi nhép như con Hi ền mà còn được đối xử tốt như thế, đích thị đám bán báo này là loại tử tế. Không một ai để ý đến những thang thuốc của lang Trình qua tay bọn trẻ đã nằm yên ổn trong nhà của ông chủ từ thiện “Xa Quê”.

Những thang thuốc có dán mác lang Trình hẳn hoi nằm im ỉm trong phòng bác Hoát gây thắc mắc cho Nghĩa choắt. Mọi khi không thế. Hàng v ề đến đâu qua tay bọn “Xa Quê” nhanh chóng được giải phóng đến đấy. Từ hôm chuyển vùng, chưa thấy đứa nào mang “từ điển” đi cả. Hay là...hay là.. Nghĩa choắt đoán mãi không ra. Đành phải nhờ đến thằng mập. Cũng tịt nốt. Hỏi cô Kim Anh, lần nào cô cũng trả lời: “Cứ yên tâm”. Mãi khi xong xuôi mọi việc thằng Nghĩa mới biết đấy là những thang thuốc nghi trang.

Mấy hôm sau không ngày nào lão béo không đến nhà bác Hoát. Mọi khi lão này chỉ đến thừa thớt. Hình như có chuyện gì đó giữa hai lão. Đây là Nghĩa choắt đoán mò qua vẻ mặt căng thẳng của lão béo và thái độ nóng nảy của bác Hoát. Sau hai người dẫn nhau đi, biệt đến mấy ngày. Cô Ánh cũng không thấy có mặt. Bọn “Xa Quê” được dịp chơi thả giàn. Vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm mà ly. Nhốn nháo còn hơn chợ vỡ. May, còn cô Kim

Anh giảng bài nếu không chúng nó đã lâm vào nạn mười hai sứ quân rồi. Nghĩa choắt ở lý trong Mặt Trời. Không nói ra cũng biết cu cậu ngóng chị Lan. Thằng Nghĩa sốt ruột lắm. Càng sốt ruột khi suốt ngày nay nó đụng mặt Hải thần sét mấy lần trong Mặt Trời. Nghĩa choắt nhớ lại câu chuyện của bác Hoát và lão béo ngày trước. Thêm cả vài đoạn cãi cọ hôm vừa rồi giữa hai người. Hải thần sét, nguy rồi, bọn này định làm gì chị Lan đây. Nó mang nghi ngờ này báo cho cô Vân Anh. Thằng Nghĩa sợ đến thất ruột khi thấy cô Kim Anh nghe xong bèn cho lớp học nghỉ rồi bươn bả đi ngay. Nó vội vã rủ Ngọc phệ đến Mặt Trời. Rình rập đến khuya nó mới thấy chị Lan đi ra. Nghĩa choắt bám vào tay Ngọc phệ. Nó vừa nhìn thấy Toàn sẹo nổ máy xe. Một cái bóng to lớn lạnh lẽo tót ngay lên yên sau. Hải thần sét, còn chươi đi đâu được nữa.

Nghĩa choắt ào phào:

– Vệ sĩ của lão Hoát đấy. Thằng này ghê lắm!

Cả hai trăn mắt nhìn. Nghĩa choắt luống cuống không biết xoay trở ra sao. Chắc chắn bọn này định “tính sỡ” chị Lan rồi. Cũng đúng lúc ấy có một đám thanh niên ào ào phóng xe đến. Bọn đánh võng. Chúng tấp xe vào cửa quán Mặt Trời. Vì phanh gấp một chiếc đồ kèn ngay mũi xe của Toàn sẹo. Xe của hắn cũng đổ rầm theo. Trong chớp mắt đã hình thành một đám loạn đả. Rất nhanh, cánh đánh võng lại ào đi ngay để lại chiếc xe máy của Toàn sẹo nằm chình ình sát mép đường. Toàn sẹo và Hải thần sét hì hụi dựng xe. Nhưng máy đã tịt ngóm. Hai gã cay cú nhìn quanh. Suýt nữa Nghĩa choắt nhảy cẫng lên. Thế là chị Lan thoát rồi. Nó giật áo Ngọc phệ. Hai thằng lủi nhanh về “Xa Quê”. Nghĩa choắt thừa biết vụ đụng xe vừa rồi chắc chắn do cô giáo Kim Anh và thầy Tường dàn dựng.

Sau này thằng Nghĩa được biết bác Hoát kéo lão béo đi công cán để Hải thần sét dễ bề bịt miệng chị Lan. Hai tên kia phải thoả thuận với nhau mãi mới đi đến được quyết định ấy. Lão béo tiếc chị Lan. Cũng nhờ thông báo của Nghĩa choắt nên công an đến kịp lúc. Có giới biết đi đâu gì sẽ xảy ra đêm ấy nếu không có đám đánh võng.

Cái ngày Nghĩa choắt phấp phỏng chờ đợi đã đến. Ngay sau hôm lão Hoát và mụ Ánh trở về Bọn họ chắc vừa trải qua một cuộc gì ghê gớm lắm nên cả hai đều hốc hác mệt mỏi. À, đây biết tổng rồi chắc là đi xem lại “hàng” chứ gì. Cứ đợi đấy. Không thấy lão béo. Kệ cha lão. Có biến xuống âm ti phen này cũng chui vào rọ hết.

Bác Hoát thông báo:

– Bác đi công chuyên, có tạt vào thăm Hiền. Mẹ bạn bệnh vẫn rất nặng. Bác đã quyết định cơ sở chúng ta phải giúp đỡ đưa mẹ bạn về dưới này đi điều trị. Thủ tục chuyển tuyến bác đã làm xong với bệnh viện thị xã. Ngay ngày mai bạn Nghĩa sẽ đi cùng cô Ánh đến bệnh viện. Sau đó theo xe của bệnh viện đón bệnh nhân về dưới này. Vì xe chật nên chúng ta chỉ cử mình bạn Nghĩa đại diện. Các cháu có nhất trí không?

Thì còn gì mà không nhất trí. Đám trẻ đồng loạt: “Vâng ạ”.

Ngọc phệ xiu xiu như bánh xe gặp đinh. Người nó chỉ hờ hững lại khi được cô Kim Anh giao nhiệm vụ cho nó ngày nhận hàng Ngọc phệ sẽ phải cáo ồm nằm nhà theo dõi thật chặt lão Hoát và đồng bọn. Còn đi đâu này nữa, đáng để Ngọc phệ tự an ủi mình. Chính nó phát hiện được chỗ cất súng của lão Hoát. Cũng do tình cờ tối qua thấy mụ Ánh ngủ lại, Ngọc phệ quen mùi như lần trước lại tò mò rình. Không thấy phim ảnh gì cả, chỉ thấy lão Hoát lôi ra từ gầm tủ bọc giẻ to tướng. Ngày thường đây là bọc đồ xe máy. Đã mấy lần Ngọc phệ bị lão Hoát sai lấy bọc giẻ mang xuống nhà để sửa xe nên nó biết. Thằng mập suýt nữa mắt không đậy được nắp vì trợn hết cỡ. Lão Hoát lôi từ bọc giẻ ra hai khẩu súng ngắn. Lão hấp tấp lắp những viên đạn vàng xoé vào súng rồi đưa cho mụ Ánh một khẩu. Tin này cô Kim Anh đã biết.

Thằng Nghĩa đi bằng ô tô khách đến thị xã. Nó được dặn mang theo rất nhiều báo. Đến bệnh viện đã thấy mụ Ánh đợi sẵn. Không biết mụ ta đi bằng gì mà nhanh thế. Xe ô tô của bệnh viện lão Hoát thuê từ trước cũng đã sẵn sàng.

Dọc đường trong thùng xe kín mít, qua cửa kính lắp giữa thùng xe và cabin, Nghĩa choắt thấy mụ Ánh ngồi ngay đơ, mặt lạnh như tiền. Mụ này có

cặp mắt rất chi là kinh. Hệt như mắt cú săn mồi đêm. Không bao giờ bọn Nghĩa choắt dám nhìn thẳng vào mắt mù. Lạnh còn hơn cả nước đá. Mùa hè còn khá, mùa đông gặp mắt mù cứ gọi là sờn da gà. Chẳng biết mù là gì của lão Hoát?

Mãi nghĩ xe đến nhà cái Hiền từ lúc nào, Nghĩa choắt cũng không biết. Chẳng ai mở cửa xe, Nghĩa choắt phải đập thình thình vào thùng xe. Xe cứu thương cửa chốt cả ở phía ngoài. Nhà cái Hiền đã chuẩn bị xong xuôi. Nghỉ đâu được một lát thì mù Ánh phán:

– Thôi gia đình lên xe đi kéo muộn.

Ốm, nhưng mẹ cái Hiền vẫn còn đi được. Thằng Nghĩa thấy bụng sôi réo. Nó thương mẹ con cái Hiền quá chừng. Mồm nó ngứa ngáy chỉ muốn buông ra vài câu chửi bọn bất lương lợi dụng cả người ốm để hành nghề. Hôm trước bọn mù Ánh đã đến đây rồi. Mọi thứ đã được xấp đặt đâu vào đấy. Đã định trước, chỉ có cái Hiền đi theo mẹ còn thì những việc khác “Xa Quê” sẽ lo liệu hết. Thôi được, hãy đợi đấy.

Thấy không có gì, thằng Nghĩa đã hơi lo. Theo thông báo của thầy Tường, chuyến này bọn chúng sẽ chuyên chở một lượng lớn thuốc phiện về thành phố. Nghĩa choắt gằn như đeo sát người mù Ánh. Nó tạm yên tâm khi nghe mù Ánh nói với bố cái Hiền:

– À quên. Anh Hoát dặn tiện xe nhờ bác dẫn sang ông lang lấy thêm ít thuốc.

Bố cái Hiền đơn đả:

– Vâng, để tôi sang lấy.

Mù Ánh xem đồng hồ, phẩy tay:

– Bác lên xe luôn.

Tim thằng Nghĩa như thúc trống. Xe vừa đỗ trước cửa nhà lang Trình, mù Ánh vội vã bảo nó.

– Nghĩa, vào nhà khâu thuốc đi! – Mẹ quay sang mẹ cái Hiền – Kia, bác nằm vào băng ca đi. Tôi đã dặn rồi. Bác là bệnh nhân. Từ giờ đến bệnh viện, tuyệt đối bác phải nằm yên.

Mẹ cái Hiền vâng dạ rồi ngượng ngập nằm xuống chiếc băng ca bằng sắt. Bác ta không quen.

Nghĩa choắt lia mắt. Nó thấy ngay ở cửa nhà, Hải thần sét cùng một gã nữa đang chuyện trò gì xôm lăm. Bên cạnh chúng dựng chiếc xe máy đồ chơi to kình máy vẫn đang nổ. Lại một chiếc xe như thế xích đến. Nghĩa choắt kịp nhận thấy người đàn bà trong ảnh ng ỡ phía sau bước xuống. Bụng nó sôi ọc ọc. Đủ mặt hết. Người đàn bà cùng người lái xe ôm đi vào nhà.

Nghĩa choắt ôm một ch ồng thuốc ra xe. Nó thấy nặng nặng. Đích thị là hàng thật đây rồi. Về mặt b ờn ch ờn của lang Trình đủ xác nhận đi ều ấy. Nghĩa choắt thấy chân tay cứ riu vào nhau. Chẳng phải vì sợ mà vì lo lắng toát mồ hôi hột. Đâu nghĩ, bọn nó lại đông thế này “người mình” vào làm sao được? Mà không biết bố trí lực lượng ở đâu? Bao nhiêu câu hỏi dồn đến cấp tập. Lúc ấy có một chiếc xe ca trở khách dài thượt chạy cùng chi ều ch ầm ch ậm lách qua xe cứu thương. Lái xe thò hẳn cổ ra ngoài quát rất to:

– Đường hẹp, đỗ ngang thế! Đẹp gọn vào đi!

Ba bốn thanh niên đứng lối nhỏ ở cửa, sau tiếng quát của lái xe bất ngờ vọt xuống. Trong nháy mắt, Hải thần sét, gã bạn, mẹ Ánh, tay đã bị tra vào còng sắt số tám. Nhanh quá, anh lái xe ôm đi cùng người đàn bà vào ban này cũng đã quật ngã lang Trình. Hẳn giãy giụa như con thú bị trúng thương. Giãy gì nữa. “cách” một tiếng vang chắc, tay của hắn đã bị khóa quặt về phía sau như đ ồng bọn. Cả lũ bị tống vào giữa nhà cạnh đồng thuốc ngổn ngang. Nãy giờ Nghĩa choắt m ồm cứ há hốc mà hớp gió. Chà nhanh quá, cứ như xiếc ấy. Kh ỏi, lo hão huy ền. Cũng lúc ấy thằng Nghĩa nhìn thấy lão béo bị giơng vào từ phía sau nhà. Nom lão như con m ộm nang r ươi, đáng kiếp quá. Thì ra, thấy động lão béo định chạy vào núi nhưng không thoát. Cả con đường ấy cũng đã bị bịt kín.

Điểm mặt từng đứa xong, thầy Tường đọc lịch bắt khẩn cấp. Nhà lang Trình bị khám xét ngay. Trong khi công an làm nhiệm vụ, Nghĩa choắt đi đi lại lại rất phờn phơ. Nó khuỳnh chân cố lấy vẻ oai vệ. Oai chứ. Nó có cảm giác mình là một viên đại tướng đang điều hành trước đám tù binh bại trận. Tuy vậy nó giữ khoảng cách đủ an toàn với đám mặt giặc kia. Nghĩa choắt quá cẩn thận, chúng yêng hùng là thế giờ cum cúp hết lượt. Lão béo thậm chí không dám ngẩng mặt lên nhìn. Chỉ có lang Trình mắt vẫn gườm gườm. Nghĩa choắt đọc thấy sự tức tối của lang Trình d òn vào nó. Muộn r ồi, có tức bây giờ cũng làm qué gì được ông.

Xe hòm công an đến từ lúc nào. Cả bọn bị giông đi. Thằng Nghĩa quá đỗi ngạc nhiên thấy người đàn bà trong ảnh không bị còng tay. Nhưng r ồi nó cũng biết, bà ta hết như chị Lan, tổ giặc và cộng tác với công an khám phá bằng tội phạm nguy hiểm này. Tất cả số thuốc phiện bắt giữ được trong nhà lang Trình đều chất cả lên xe cứu thương. Thầy Tường trực tiếp cùng hai người nữa mặc cảnh phục đi theo xe áp tải “hàng”. Mụ Ánh vẫn được ngồi trên ca bin nhưng cả tay và chân bị xích liền vào xe. Nghĩa choắt được phân công ngồi cạnh mụ Ánh. Nó được thầy Tường giao chỉ đường khi xe đến thành phố. Nghĩa choắt không giấu được niềm vui. Dọc đường nó cứ ư ử hát suốt.

Xe cứu thương về đến “Xa Quê” đúng vào lúc tan lớp học. Bọn trẻ nhón nháo ùa về phòng nghỉ. Nghe tiếng còi xe pim pim đủ sáu tiếng, ông chủ từ thiện Nguyễn Hoát mới thủng thủng xuống nhà. Mọi việc rất khớp với kế hoạch, Ngọc phệ vội kéo tay cô Kim Anh.

– Nó giắt súng trong người đấy!

Đoạn Ngọc phệ cũng lò dò bước theo. Nhiệm vụ của nó mà. Suốt cả ngày nay, người Ngọc phệ căng như dây đàn. Nó ghi lại đầy đủ trong óc những người đến “Xa Quê”. Hóa ra toàn người nó biết mặt cả, chả ai khác, chính là bọn nhận “từ điển” trong Mặt Trời. Quả này to nên chúng d òn cả về đây.

Xe tắt đèn đỗ sát cửa ra vào. Đã thấy lù lù bọn Nặng gổ, Kính đen từ đâu bước đến. Cả Toàn sẹo nữa, lảng vảng phía ngoài, bên kia đường. Nghĩa

choắt reo thềm trong bụng, tất cả chúng mày đầu chui đầu vào bẫy hết. Mụ Ánh nói rất to:

– Nghĩa, mang thuốc vào nhanh đẽ còn đưa bệnh nhân đi viện.

Đấy là thầy Tường quy ước bắt mụ phải theo. Nghĩa choắt lon ton ôm một chõng thuốc vào nhà. Lão Hoát tươi cười đỡ những bao giấy từ tay nó. Bỗng tiếng Nặng gõ thất thanh:

– Công an, chạy đi!

Chưa kịp phản ứng, Nghĩa choắt bị dính ngay cú đá cực mạnh của lão Hoát. Nó ngã vật xuống. Thằng Nghĩa thấy đầu nặng trĩu, môi ướt nhoét, mặt chát. Ngọc phệ đứng gần đấy bị thộp áo, xiết chặt cổ. Khổ thân chưa, mậ ta phút chốc đã biến thành tấm bia chắn cho Nguyễn Hoát. Lão lăm lăm khẩu song, miệng gằn man dại:

– Tao sẽ bắn thằng bé này đầu tiên:

Tình thế trở nên nguy hiểm. Ngoài kia đờng bọn của lão Hoát bị quật ngã không sót một tên. Tiếng thầy Tường:

– Nguyễn Hoát! Kháng cự vô ích, đầu hàng đi!

Hình như lão Hoát đã phát điên. Như con thú cùng đường, lão lờng lộn:

– Lùi vòng vây ra. Tao đếm từ 1 đến 10. Không ai lùi tao sẽ bắn ngay thẳng nhóc này.

Vừa hét, lão vừa bắn đại một phát lên trời. Lão ghì chặt Ngọc phệ đẩy dần nó ra phía cửa. Ngọc phệ gằn như nghẹt thở, người cứng ngắt như bị như bị giạt uống ván. Phải đến mấy giây ắng như tờ. Nòng súng trong tay lão Hoát lạnh toát như que kem ngày rét giá sát vào mặt nó. Bỗng lão Hoát rú lên đau đớn. Khẩu súng rơi cách xuống sân xi măng. Hàm răng Ngọc phệ cắn ngập vào cổ tay cầm súng của lão Hoát. Lão văng mạnh toé cả máu, nhào vội đến chỗ khẩu súng. Nhưng Nghĩa choắt đã nhanh hơn. Đang choáng váng vì cú đá nó vẫn dõn đủ sức đá mạnh làm văng xa khẩu súng.

Cô Kim Anh đã xuống kịp. Từ phía sau cô chặt mạnh vào gáy Nguyễn Hoát. Kể từ thiện giả danh trong tích tắc chịu chung kết cục với đồng bọn. Cái bẫy lớn đã sập xuống. Không một con mồi nào thoát lọt.

Chỉ tội cho Ngọc phê. Nó ôm bụng dưới chạy vội lên nhà. Máu vẫn đang rỉ ra từ cái môi vồ nhưng Nghĩa choắt vẫn không nhìn được cười. Nó vừa nhìn thấy cả khoảng quần ướt đẫm của Ngọc phê. Thì ra thằng mập sợ đến vãi đái. A ha...

Hai ngày sau tiếng rao của những đứa trẻ bán báo vang khắp thành phố:

– Báo đê! Báo mới đê! Cảnh sát đặc nhiệm vừa phá tan một đường dây ma túy lớn. Bọn tội phạm bị bắt gọn. Thu giữ hơn một trăm kilogram thuốc phiện...

Hai đứa trẻ đang đi nghe tiếng rao, dừng lại nhìn nhau cười. Tay mỗi đứa vắt vẻo một tờ báo. Đó là Nghĩa choắt và Ngọc phê.

12 - ĐOẠN SAU CÙNG

Tòa án nê m chặt người. Cả ngoài sân cũng kín đặc. Phải bắc một thùng loa to tướng ở cửa để mọi người nghe cho rõ. Trong đám người đến dự xử bọn buôn lậu ma túy, cứ nhìn khắc biết khối kẻ từng là nạn nhân của nàng tiên nâu quái quỷ. Đang ở phần cuối phiên tòa. Giọng vị chủ tọa sang sảng, uy nghiêm nhưng vẫn không giấu được xúc động:

– ...Những đứa trẻ trong tổ bán báo “Xa Quê” cũng như tất cả trẻ em lang thang khác là những con người bị hoàn cảnh đẩy ra khỏi cuộc sống tốt đẹp của xã hội. Các em phải làm nhiều nghề để sinh sống. Cần thiết phải có một chỗ dựa thực sự, qua đó các em có cơ sở vươn lên để trở thành những công dân tốt trong tương lai. Chỗ dựa ấy không chỉ là những biện pháp giáo dục đối với trẻ em hư, không chỉ là một tấm lòng, một bữa ăn, một việc làm, một nơi trú ngụ. Chỗ dựa của các em – cái các em cần – đó là gia đình. Gia đình với đầy đủ mọi ý nghĩa. Gia đình của những người thân và gia đình của tập hợp lòng tốt xã hội.

...Tội ác của Nguyễn Hoát và đồng bọn mang tính chất đặc biệt nguy hiểm. Độc dược thuốc phiện đã gieo rắc tai họa cho bao nhiêu con người, bao nhiêu gia đình...

Đi xa hơn chúng còn táng tận lương tâm, lợi dụng hoàn cảnh đáng thương của trẻ em lang thang, biến các em thành phương tiện phục vụ những việc làm phạm pháp. Đó là một tội ác lớn không thể dung thứ...

...Hội đồng xét xử tuyên án...

Hàng ngàn con người dự phiên tòa ào lên. Tiếng hoan hô như sấm động. Bọn Nguyễn Hoát gập người xuống hết lượt. Chúng tả tơi như cây lau gập bão. Đứa nào cũng nhận một mức án xứng đáng với tội trạng.

Cả hai chục đũa “Xa Quê” dự phiên tòa đầy đủ. Chúng ng ồi ở hàng ghế nhân chứng. Hùng sút được thả ngay sau khi bọn buôn lậu vào bẫy. Cả bố mẹ Hi ền s ầu cũng được mời dự. Sau ngày Nguyễn Hoát bị bắt mẹ Hi ền s ầu được nhận vào đi ều trị ở bệnh viện Bạch Mai. Bệnh đã dứt hẳn. Cái Hi ền s ầu tươi tỉnh lắm. Chắc từ bây giờ chẳng ai gọi nó bằng cái tên kèm kia nữa. Duy Ngọc phệ là bu Ồn. Suốt năm ngày phiên tòa nó đi ều chít khăn trắng để tang bố. Lúc nó khai chứng trước tòa, nghĩ đến cái chết thê thảm của bố, nó đã nức lên:

– Bố cháu chết, cỏ chưa xanh m ồ. Chỉ vì nghiện ngập bố cháu đã làm gia đình tan nát. Anh em cháu phải bỏ nhà, bỏ cửa phiêu bạt, cháu không ngờ rằng chính tay cháu đã mang thuốc đi tiêu thụ. Cháu có lỗi trong cái chết của bố cháu. Bố ời... hu hu....

Ngọc phệ khóc oè lên. Nó nói hệt như có người xui. Nào có ai xui, chẳng qua vì xúc động nên nó bột phát thế. Hàng trăm người dự xử án không cần nổi nước mắt. Ông thẩm phán phải động viên mãi nó mới tiếp tục lời khai được. Nó đã về nhà ở hẳn. Lại còn nài Nghĩa choắt ở cùng. Giá không có chị Lan hẳn thằng Nghĩa đã chấp nhận. Về nhà, tạm thời Ngọc phệ sửa xe đạp ở ngay cửa. Tối tối vẫn theo học văn hóa. Thôi mừng cho nó. Chào nhé, thằng mập.

Hi ền s ầu tuyên bố giải nghệ. Mẹ nó khỏi r ồi dù có túng nhưng còn nương, còn rẫy, chắc cũng từng tiệm được. R ồi phải khá lên chứ, chẳng nhẽ nghèo mãi thế này à. Bọn Nghĩa choắt hứa khi nào có dịp sẽ lên thăm nó ở trên quê. Lên thật chứ không phải hứa suông. Cái Hi ền mừng lắm. Mặt rạng h ồng. Nó dặn:

– Các cậu có lên chơi, cứ gọi mình là Hi ền s ầu nhé. Để nhớ...

Hùng sút có lẽ gặp may hơn. Cu cậu bây giờ tươi lắm. Mẹ nó do cải tạo tốt nên được tha trước hạn. Chắc do hối hận nên mẹ Hùng sút rất chăm lo cho con. Bu Ồn cười, hôm tòa giọng Toàn sẹo ra vành móng ngựa nó cứ nhắm nhe xông vào. Chắc cu cậu định đòi lại món nợ nửa cái răng gãy ngày trước. Không có công an bảo vệ chắc Toàn sẹo đã hết nợ với nó thật. Hùng sút bảo:

– Khi nào lớn tao sẽ làm răng giả, lại đâu vào đấy. Có giới biết.

– Vẽ chuyện, răng cửa sứ đã chết ai. Khỏi người móm sần còn chẳng sao nữa là.

Thằng Hiếu, cái Tâm và bọn “Xa Quê” còn lại, trừ mấy đứa có gia đình kỳ này cũng giải nghệ, còn thì đều được thầy Tường và cô Kim Anh gửi gắm vào tổ bán báo “Xa Mẹ” và một vài nơi tử tế khác. Loại như lão Hoát mới hiếm chứ người tử tế thật sự bây giờ thiếu gì. Tổ bán báo “Xa Quê” chính thức xoá tên cùng với cơ sở từ thiện của nó.

Xe hòm bịt bùng của công an đánh vào tận sân toà án. Từng đứa một bị tống lên xe. Nghĩa choắt đứng nhìn tận mắt. Nó nháy mắt với Toàn sẹo. Mặt Toàn sẹo bây giờ đưỡn ra. Con rết trên mặt chết đờ không còn bò lua nhua nữa. Nguyễn Hoát đi sau cùng. Không hiểu sao Nghĩa choắt lại buột miệng:

– Chào bác Hoát!

Buột miệng thật chứ không xỏ xiên gì. Sau phiên toà lão đã hết hung hăng. Mặt lão nhợt nhạt. Tóc tai lơ phơ. Mắt trông mới chán chừ. Hết như mắt cá chết.

Nghĩa choắt thấy miệng lão méo xệch. Đời lão hết rỗi. Thật bụng Nghĩa choắt cũng thấy tội tội cho lão. Ra đến xe lão còn quay lại nhìn Nghĩa choắt. Vẫn là cặp mắt ướt nhưng bây giờ hiện lên những đốm xót xa. Ít thôi nhưng chắc là lão có ân hận. Hình như lão muốn nói đi đâu gì đó với thằng Nghĩa. Muộn rỗi ông chủ thân mến ạ. Cũng tội nghiệp thật đấy, án tử hình chứ bõn đâu. Giá kẻ đừng có còm đen còm đỏ thì đâu đến nỗi. Muộn rỗi. Lưng thằng Nghĩa ran lên. Nó quay ngoắt người. Chị Lan của nó hôm nay đẹp quá. Suốt hơn tháng vừa rỗi từ khi “Xa Quê” đóng cửa, thằng Nghĩa đã dọn về ở hẳn với chị Lan. Nó phụ giúp chị Lan may quần áo. Chị học được nghề may ở trại cải tạo. Căn nhà nhỏ ở ngoại ô này hai chị em có được cũng do sự giúp đỡ của thầy Tường. Thầy đứng tên bảo lãnh vay tiền của ngân hàng cho hai chị em. Nhà tuy chẳng ra gì so với người khác nhưng với chị em nó thì quá tốt. Đấy, đời sống vạ vật chúng nó cứ bảo công an ác. Công an mà được như thầy Tường và cô Kim Anh, chắc chắn chúng nó

chả tội gì mà hư hỏng. Gần nhau mới biết hoàn cảnh chị Lan cũng quá tội. Cũng cô cút một mình. Chẳng hơn gì thằng Nghĩa. Thân gái còn khổ hơn nữa. Nhưng thôi nhắc lại làm gì. Đòi nó và chị Lan bắt đầu tính từ hôm nay.

Chị Lan đi với thầy Tường và cô Kim Anh. Cô Kim Anh mặc sắc phục nom càng xinh. Tay cô cầm một bó hoa Đà Lạt rất đẹp:

– Chúc mừng em!

Thằng Nghĩa nhận bó hoa sướng run lên. Chỉ mình nó được ưu đãi thế này thôi. Nghĩa choắt ngó quanh quất. Ngọc phê đầu r ối. Thằng mập đáng được hưởng một nửa. Nghĩa choắt run run tẽ bó hoa làm hai. Nó đưa cho chị Lan một nửa. Chị Lan bẽ bồng nó lên. Góm làm như nó còn bé lắm không bằng. Chị th ầm thì vào tai nó.

– Ôi, Mặt trời bé xíu của chị!

Nghĩa choắt cũng định nói nhưng chị Lan đã lấy tay bịt mặt nó. Tiếng của chị mảnh như gió.

– Không! Đợi một chút nhé! Mặt trời của em hiện ra bây giờ đấy!

Thế là thế nào nhỉ? Chị Lan đã nói thế, nó không nỡ v ằng tay chị. Thì đợi. Nó đã chả đợi ng ần ấy năm còn gì. Mỗi năm của trẻ con phải tính bằng chục năm của người lớn. Đợi thêm chút nữa đã sao. Chị Lan buông tay. Nghĩa choắt dụi mắt. Ánh nắng chói chang làm lóa mắt nó. Nó sững người. Trước mắt nó hiện ra người đàn bà nó đã biết – người đàn bà trong ảnh. Thằng Nghĩa không hiểu gì cả. Thấy miệng người kia mê mếu, ghen ngào:

– Choắt! Con của mẹ!

Nghĩa choắt ng ả vào tay người đàn bà. Tiếng “Mẹ” đủ xoá đi mọi nghi ngại. Nó thấy mình mê đi. Tiếng của thầy Tường như v ằng đến từ một thế giới khác, vén d ần bức màn mê của nó:

– Chúng tôi xin giao thằng Choắt cho chị. Cái tên Nghĩa chúng tôi đặt cho cháu h ữ ở trường cũng là mong nó có ngày hôm nay.

Nước mắt Nghĩa choắt sóng sánh tràn ra. Tràn nữa. Mẹ. Cuối cùng thì mặt trời của nó đã hiện ra thật.

Người đàn bà ôm chặt đứa con. Chị nhìn ra sân toà án. Chiếc xe bị bùng đã mất dạng từ lâu. Chị đã nói cho kẻ tử tù kia biết sự thật. Nói hết. Cả quãng đời l ầm l ạc chị phải dẫn vào. Cả sự tở giác tội lỗi kẻ phản bội mình. Cả niềm vui tìm lại được giọt máu rơi. Nói hết. Chị không nghĩ đến sự trừng phạt lớn nhất. Lớn hơn cả mạng sống của h ắn sắp phải trả cho tội lỗi. Nước mắt Nghĩa choắt vẫn trào ra. Niềm sung sướng bất ngờ khiến nó mê đi thật. Nó thấy mình mò mẫm trên con đường bãi chợ l ẫn nh ỏ sỏi đá. Tối quá. Không thể đi được nữa. Nó ng ẫ bệt xuống. Nó đợi. Đợi mãi. Nó sắp gào lên vì sợ hãi thì chân trời hé rạng. Không gian bàng bạc sáng d ần. Kìa, mặt trời tr ẫ lên khỏi những tầng mây. Như chiếc mâm đ ồng au au đỏ. Ôi mặt trời. Thằng Nghĩa kêu lên sung sướng.

– Mẹ đây! Mẹ của con đây!

Người đàn bà dắt con đi. Nghĩa choắt thập th ồm bước. Nó đã hiểu tất cả. B ồng nó dừng lại. Nó vừa nhớ đến chị Lan. Chị đi r ẫ. Chị về nhà của chị. Chắc cũng như nó chị sẽ đợi. Mỗi người c ần phải có một mặt trời. Liệu mặt trời có tìm về với chị được không? Nó thấy đau thắt ruột. Bên tai nó tiếng chị Lan vẫn như gió th ầm thì:

– Mặt trời bé xíu của chị!

Một cái gì đó dâng lên, dâng mãi làm thằng Nghĩa ứ nghẹn. Rất lâu, nó mới cất gọi được:

– Chị Lan!

Tiếng của nó vỡ ra, tan vào vạn ngàn sợi nắng.

Viết tại trạm điện 220 KV Mai Động

Tháng 5 năm 1994

PNT